

344

WARSZAWA

W LUBOWIE

No 2978

No 344

Zimowa powieść.

dramat w 5 aktach

No 4926

Szekspira

~~DYREKCYA TEATRU MIEJSKIEGO~~

~~WIE...~~

6

1
P. R. Mowcał
~~Pan ~~Wawrzyn~~~~
serp. ~~Wawrzyn~~

Pichor

DYREKCYA TEATRU MIEJSKIEGO
WE LWOWIE

Mowcał

BIBLIOTEKA
Teatru
im. J. Słowackiego
w Krakowie

A: 104. ~~344~~

No 4926

DYREKCYA TEATRU MIEJSKIEGO
WE LWOWIE

Limona powieść

*Dramat Szekspira
w 5 aktach (10 obrazach)*

podług tłumaczeń

L. Ulricha i G. Ehrenberga.

Ułożyt na scenę J. Kotarbiński

Muzyka L. Flotowa.

DYREKCYA TEATRU MIEJSKIEGO
WE LWOWIE

3
Crosby

<i>Dioscorea Leontata</i>	<i>Alyce</i>
<i>Dioscorea</i>	~~<i>Alyce</i>~~
<i>Perydyum</i>	<i>Aulon</i>
<i>Rian</i>	<i>Fedyer</i>
<i>Majtek</i>	<i>Biele</i>
<i>rosing</i>	<i>Reelee</i>
	<i>hulle</i>

DYREKCYA TEATRU
KRAJOWY
WARSZAWA

Osoby:

- Hier Leontes, król sycylijski. Miśkiewicz
  - Mamiliusz, jego syn Filipkowski
  - Kwiat Hamillo Rozicki
  - Węgr. Antygon Szpanski
  - Klin Kleomenes } panowie sycylijscy Duchalski
  - Zemle Dijon }
Jejde
  - Kuwa Ragero }
Wojczyński
  - Chimel Poliksenos, król Bohemii. Sudowski
  - Stan Florynel, syn jego Stanisław.
  - Rom Autykus, rzymianin. M. Wojczyński
  - wyso Stary pasterk, mniemany ojciec Perdity. Szepel.
  - Soloni Pawet, jego syn. Solski
  - ~~It.~~ Panowie, szlachta, sędziowie, sturba.
  - Wroz Cras, postać alegoryczna. Stokarwie
  - Starz Hermijona, żona Leontesa. Węgrski
  - Redu Perdity, córka Leontesa i Hermijony. Pechow.
  - Rott Paulina, żona Antygona. Szarocin
  - Chimel I. Dama Lantawski
  - Jaron II. " Rozaniczka
  - Natem Mopsa } pasterki Janik
  - Dorkas } Rozicka
- Scena częścią w Sycylii, częścią w Bohemii.

27 XII 1802.
3.30 pop.

Akt I.

~~Obraz I^{szy}~~

~~Kurtyna wpatana.~~

Scena I.

Leontes, Poliksenes, Hermio-
na, Mamiliusz, Kamillo,
Dwór, reszta w głębi na tarasie.

Poliksenes

(niema gra, potem goscie sie roz-
chodzą) Poliksenes, Hermiona i Leontes, chodzą
do frontu

Fux dzień i pół przemian nie-
bios wódnej gwiazdy
Pastora naliczył, jak tron ~~jest~~

6
A gdyby równie ^{jest} Stugie znów
masz pusty,
miesiące
Zbiegły, mój bracie, na mem
dziękczynieniu,
jeszcze bym w końcu swój piękny
kraj rzucił.
Wiecznym dtuznikiem.

Leontes.

Wstrzymaj Dziękczynienia,
Będziesz je sptać w godzinę
rozstania.

Polixenes.

Więc jutro królu. Dręczy mnie
obawa:
Żbył dtugo, królu, ciężarem
ci bytem,

Leontes.

//

Mozem znieść więcej, niżli ty
natożyć.

Polixenes.

Muszę powracać.

Leontes.

Chociaż sydziem jessure.

Polixenes.

Błagam cię, królu, nie nale-
gaj dłużej,

Nie ma języka na tej wielkiej
ziemi,

Który od twego łatwiejby mnie
sktonit;

Lecz sprawy państwa do domu
mnie ciągną, —

Broniąć mi tego, mitością
mnie chostasze.

Leontes.

8
Niema królowo, przemówie nako-
niec.

2 Hermijona.
Chciałam, o panie, milczenie ka-
chować,
Ażby ci przysiągł, że nie może
zostać.

Wszystkie twe prośby, narzbyt
zimne były!

Powiedz, żeś pewny, iż w jego Bo-
hemii

Wszystko bezpieczne, o tem zape-
wniają

Wcorajsze wieści, a gdy to mu
powiesz,

Jego najlepszą, odbierzesz mu
twierdzę.

Leontes.

O Hermijono, dobrześ powiedziata.

Hermijona.

Jeżeli królowi za synem jest tęskno,
To ma swą wagę, ale niech to

Niech to przysięże, a puścisz go
wolno!

Lecz się poważam od twojej obe-
cności

Tydzień pożyć. Kiedy do Bohemi
zabierzesz męża, pozwalam mu
z góry

Miesiąc zabawić, nad jego odjazdem
Dzień wyznaczone; choć wierzą
Leontes,

Że cię nie Kocham o jedną sekundę.
Mniej, niżli żona swego męża
Wstaje. A więc zostajesz?

Poliksenes.

Nie, pani!

Herminiona.

Zostaniesz.

Poliksenes.

Prawdziwie, pani, nie mogę.

Herminiona.

Prawdziwie?

Daremnie btała, chcesz mnie zbyć
odmową!

Choćbys chciał gwiazdy przysięga,
odrywać

Od niebios sklepu, ja mówię:

Prawdziwie

zostaniesz!

~~Zaprawde~~, królu, nie możesz

*~ Męskie
moje "prawdziwie" tak dobre jak ^{moje} ~~moje~~*

odjechać!

Jeżycie chcesz jechać? A więc

mnie przymusić,

Je cię zatrzymam jak mojego
więźnia.

Wybieraj między gościem albo
więźniem,

|| jedno z tych Dwojga, musisz
teraz wybrać.

Poliksenes.

Pani, więc gościem swoim zostaci wola —

Być swoim więźniem

znaczy cię obrócić

~~Bo dla mnie, pani trudniej jest
dokończyć,~~

~~Niżli tobie obrócić ukarać. tu str. 71/2~~

Leontes.

✓ Jakżeś to ^{twoje prośby?} sprawa?

Hermijona.

Prostaję się z nami.

Leontes.

Na moją prośbę nie chciał prze-
cie zostać.

Nigdy wprzód jeszcze, droga Her-
mijono,

Nie, nigdy wlepszym nie mówi-
taś celu.

Hermijona.

Nigdy?

Leontes.

Nie, nigdy, ^{lub może} raz jeden ^{jenore,} wyjąwszy.

Hermijona

Co? aż dwa razy mówitami
do rzeki.

Powiedz mi, proszę, kiedy po
raz pierwszy?

~~My dobrzym krymem ostatnim
ta prośba.~~

str 713. ┌ ┘

Kiedyż to było, muszę wiedzieć, kiedy?

~~Gdzie jest cżyn pierwszy? jeśli
 się rozumiem,
 On ma starszego brata, bardzo
 dobrze,
 Raz jeden wprzódy mówitam
 do rzeczy?
 Kiedy? ja pragnę dowiedzieć
 się kiedy?~~

Leontes.

Pod ówczas, kiedy trzy gorzkie
 miesiące
 Latruty prawie na śmierci moją,
 duszę,
 Nim otworzytaś twoją biłą,
 rękę
 Na znak miłości dadasz ją i rze-
 ktaś:
 Królu, na wieki ośła jestem
 twoją.

Hermijona.

Niech i tak będzie, dobrze wie-
dzicie o tem,

Dwa tylko razy mówitam do wreczy,
Rax, by na zawsze zyskać króla
męxa

Rax, na dni kilka króla przy-
jaciela?

! daje rękę Poliksenowi. !

Leontes.

! na stronie. ! ! idzie do frontu!.. !

To za gorąco. Tak mieszać uczucia,
jest to krew mieszać. ^{dziwnie się} Oryje tre-
mor cordis,

~~Serce nie skacze, lecz to nie
z radości!~~

~~Uprzejmość może świadków się
nie lekają,~~

~~Wzylamnie serca czerpac' poulatosi',
Wgranicach przecie niewinności
zostac',~~

~~Nie watpie o tem, wiem, ze to
byc' moze:~~

~~Lece sciskac' dtonie, gtaskac' sobie
palce
Jak oni teraz, usmiechac' sie~~

~~stucznie
Jak do zmiersciadta, wzdychac'
znowu potem~~

~~Jak sarna, kiedy od postyratu~~

~~Tego nie lubi moja mysl ni
czoto. -~~

Hoj, Mamiljuszku, jestes moim
synem?

Mamiliusz.

Jestem mój ojciec!

Leontes.

Tak myślisz? Zaprawdę.

Oty, mój gasku! Pokaż mi twarz
twoją.

Mówią, że mojej ma być wiečna
kopca.

Patrzac na Poliksenesa i Hermijone:

Po jego palcach jakby po klawiszach
wciar' biega ręka. - No, drogie chło-
piatko!

Czy jesteś moją?...

Mamiliusz.

Jestem, jeżeli pragniesz.
Leontes.

~~Abys zupełnie był do mnie po-
dobny~~

~~Na twojej głowie, brak ci mych
narostów~~

A przecież mówią, jesteśmy podobni,
jak krople wody; to mówią kobiety,
którym koniecznie coś mówić
potrzeba.

Lecz choćby były, fakszywe jak
wiatry,
jak wodne fale, lisy farbowane,
Lawsze jest prawda, gdy mówią:
to dżicie,

Podobne do mnie. Pójdź tu, mo-
je chłopie,

Łodki błaxenku, laleczko, spojrz
na mnie

Wskitnem okiem - jakle matka
twoja

O wyobraźni! ty aż na dno serca
Sztylet twój wpychasz; robisz po-
dobnem

18
Rzeczy, na które podobieństwa nie

~~Ty z marzeniami w tajnej jesteś
zmowie,~~

~~Sprzymienniami ty drzitasz do
spółki,~~

Ale się czasem i z rzeczywiście,

Sprzymiennić możesz, jak to ro-
bisz teraz,

Jak ja to czynię w przewróconym
mózgu

Hermi. i Poliks schodzą z tarasu.

Poliksenes.

Oczem tak dumasz, królu sycy-
lijski?

Hermijona.

Jakis niepokój duszą jego miota

Poliksenes.

Cóż to, mój królu?...

Leontes.

Jak tam, drogi bracie?

Hermijona.

Na twojem ciele pomieszkanie
widać,

jakież ukrucie duszę twą zmęciło?

Leontes.

Jestem spokojny, wierz mi, Her-
mijono.

~~Jak czasem zdradza natura swe
głupstwo
I cnotę swoją; jakby na rydelsko
Dla dusz chłodniejszych. Rozważa-
jąc rysy -~~

~~Mego dziecięcia, nagle mi się
zdato-
łem się wylt cofnąć lat dwa -~~

Dwieście i trzy.
 Biegatam wesół. Myślałem jak
 w tedy
 Byłem podobny do tego chłopaka.
~~Stuchaj, czy wiałybys za siekiere,~~
~~kijek?...~~

Bracie, czy kochasz twego królewicza
 jak my naszego?

Poliksenes.

Kiedy jestem w domu,
 On jest mych zabaw i myśli przed-
 miotem;

~~To moim wrogiem, to moim przyja-
 cielom;~~

~~Moim dworakiem, żołnierzem,
 statystą;~~

On szerebotaniem myśli moje
 leczy,

Kiedym wzburzony, przywraca mi spokój.

21

~~Utożę inaczej krew by mi zwarzyły.~~

~~Rycerz / Leontes.~~

~~Salachcie ten przy mnie ten sam
sprawia urząd sprawi~~

~~// Pójdę z nim teraz, a ciebie, mój
królu,~~

~~Twoim poważniejszym zostawianym
krokom.~~

Bądź mi uprzejmą, luba Hermijono!
Wszystko, co Drogie, niech dlań
tanie będzie,

Po tobie bowiem, i po tym tobrzyku
On pierwsze prawo, do mego ma serca.

Hermijona;

Jeżeli chcesz potążyć się z nami,
Będziemy czekać na ciebie w ogrodzie.

Leontes.

Idźcie gdzie chcecie, znajdę was, dopóki

22
Niebo nad wami, Terax ryby ^{to} waz
~~tapie,~~

Choc' nie widzicie ~~jak~~ ^{jak} kapuszkam
~~wedke,~~

! nastronie palorac na Poliksenesa i Hermijona!
Wiec dalej, dalej! jak swe trzyma
usta!

Jak obrócita ku niemu oblicze,
~~Ah, jak to w obec powolnego meza~~
~~Winnatosc' sie zbroi.~~

! Wychozka Poliksenes - Hermijona!

! Divor. / za nim /

Scena 2.

Leontes - Hamillo.

Leontes.

~~Ysz sie od Palili.~~

Opokalana! po uszy - Rogaty! -
ydz' grac' moj' chtopce, matka

Twoja grać powta-
 J. Ja gram także, lecz tak niedaną rolę,
 że myświłstany do grobu się schronię!...
 Śmiech i szyderstwo demouem moim
 beda

Terz grać mój chłopcze - byli już przedemną
 albo się myle, byli już rogacze

I dris i brax wtaśnić, kiedy mówię
 Chaj jest nie jeden co zony stois

brzygma
 Nie myśląc, biedny że moie
 przed chwila

Staw jego spisać i ryby mu
 wybrat

Sasiad szczęśliwy, ukochany
 sasiad!

Jest w tym pociecha myśleć że
 są ludzie

24
U klówych sasiad w tasnie tak jak
u mnie

Mimo ich woli bramy porostwierat.
Gdyby rozpaczat kaidy max' z miedziowy
Kaidy dziesiaty wtowick jwily misiat.

Nie ma lekarstwa: nie xadny planeta
Poterynym wptywem rozsiwa za
rare

Na mechod i rachod, potrac i potudnie
Tysiacie na te slabosci chorowaty
Nie znajac swojej choroby - Cox
chtopere?

Mamillux.

Mowia ze jestem podobny do
ciebie

Leontes.

w tem podobienstwie jest broche
pociechy.

Glala in Hassille?

Hola tu, Hamillo?

Hamillo.

Ozekam na rozkazy

Leontes.

Idi Mamiliszu, idi serax
się bawic

(Mamiliszu mychodxi)

Król ten polezny roslaje tu dturzej.

Hamillo.

Kobrica dtugo nie chciata jas

gruntu,
~~gruntu~~

Lece zapuszczona slizgata sie

ciagle

Leontes.

Czy uwazates?

Kamillo.

Nad moje blagania
Przenosit naprzod sprawy swego
panstwa

Leontes.

Stys' sie sposzregt? - O widze
już stumny
Jakkalwa na mnie i szemrze
do ucha!

Nasz sycylijski król jest...
i sam dalej. - -

Rzeki już daleko gdy i ja wiem o niej!
Dla czego zostat?

Kamillo.

Abby zaspokoic' swoje mój królu
i królowej prosby.

Leonles.

Abby królowej zaspokoic' prosby?
Co? zaspokoic'?, przestau', dosyci na tem!

Kamillo, ja ci dotad powierzatem
Najdrozsze serca mego tajemnice,
Rowniez jak wszystkie sprawy
mego panstwa

Lece sie zamiodtem na twej uxcimosci
Na sem przy^{naj}mniej, com brat za uxcimosc'

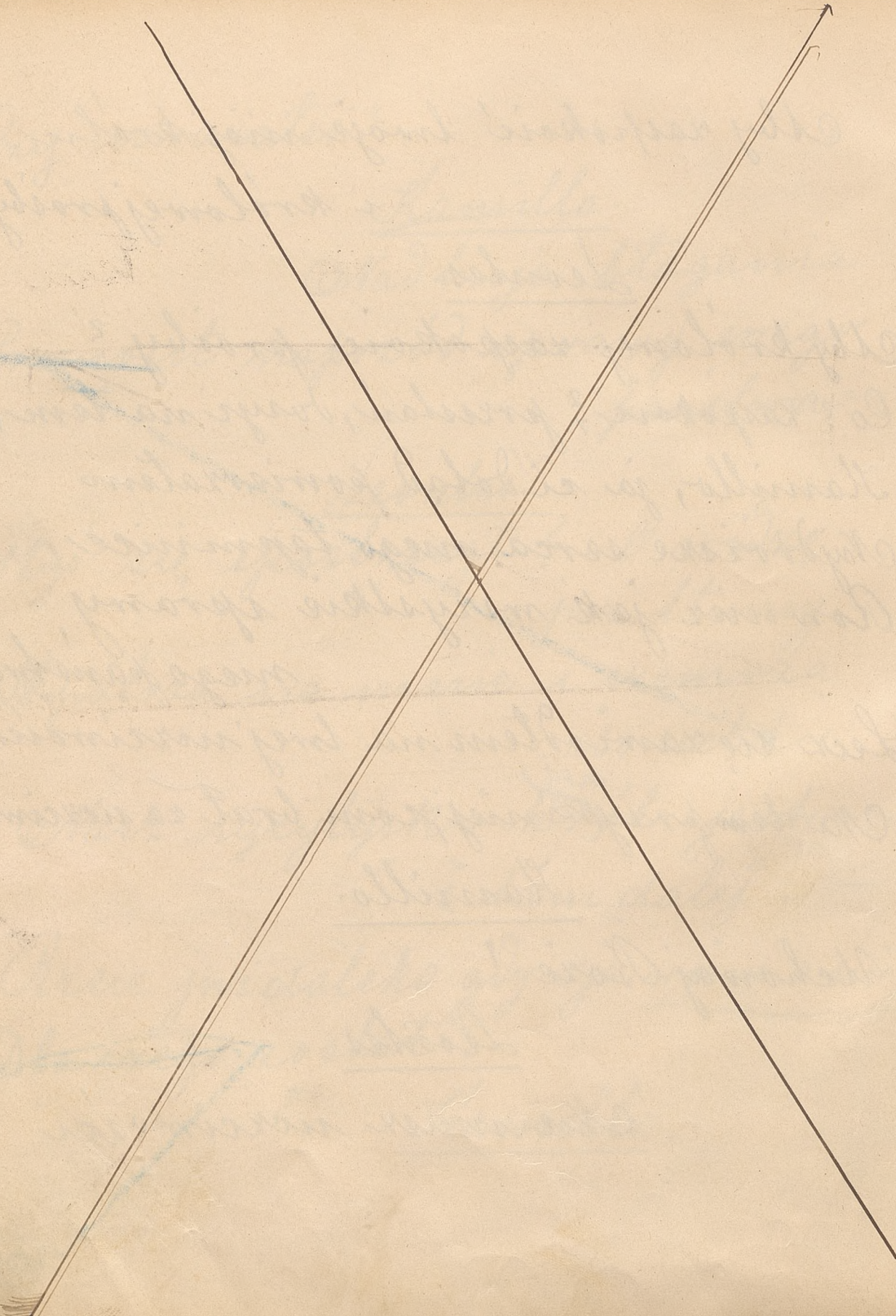
Kamillo.

Uchowaj Boze!

Leonles.

Wie masz uxcimosci!

27

Albo też jesteś moim niedbatym

stuga,

Choć w tobie całą ~~nie~~ pokładam

ufności,

Lub jesteś głupcem, widziales, jak

inni

Roszlowną starkę oszukawstwem

wygrał,

Łech obajitny, za kart wszystko

wziates.

Kamillo.

Dobry mój królu, mogą być nieba-

tym,

Tchórzem i głupcem, bo od wad

tych żaden

Extek nie jest wolny, ~~bo jego nie-~~

dbalsstwo,

Trwoga lub głupstwo na jaw mo-

Wśród nieskonczonych ziemi tych
 ga, wybiedz
 wydarzeń,
 Wszystko to ludzkiej natury słabości,
 Żadna ucieczka nie jest od nich
 wolna,
 Lecz błąd, strólu, bądź refleks,
 otwarty,
 Racz mi pokazać grzechów mych
 oblicze, -
 Gdy ich nie poznam, grzechy nie
 są moje.

Leontes.

Ory nie widzisz - / ale bez wątpienia
 widzisz dobrze, jeżeli nie ślepy /
~~Ory nie słyszysz, o rzeczy tak jasnej~~
~~wiski milczenia zachować nie~~
~~mogły~~

~~Czy nie myślates, bo mógł ten
niezdolny
Do ludzkich myśli, co o tem nie
myślał!~~

Że moja żona niewierna! Chcesz,

Tak! albo wygnaj, lub powiedz
bezczelnie,

Że nie masz oczu, ni uszu, ni
myśli,

Wygnaj, że moja żona rozpustnica,
Że na ostatnie zastugnyje imię,
Jak pusta drzewka, która się
oddata

Długo przed ślubem swemu ko-
chankowi.

Powiedz i dowiedz!!

Kamillo.

32
Podobnych polwarzy
Nie chciałbym stuchać na moją
Królowę,
Abym ich karą miejscem tym
mnie skarcit.

Leontes.

Wierze nie są, szept, lic do lic
ubliwienie,
~~W~~ ust pękatunki, mieszkanie
oddechów?
Nie śmiech przerwany głębokim
westchnieniem?

Nie chce przemiany godzin na
minuty,
Potudnia w północ? nie żywe
pragnienie,
By wszystkich oczy bielmem zale-
ciały

~~Chyba mogli grzeszyć niewidzialni?
 Czyli dla ciebie i to nic nie znaczy?~~

— Wiesz świat ten niczem, niczem
 co na świecie,
 Niczem to niebo, bohemski
 król niczem,
 Niczem ma żona, w tem niczem
 nic nie ma,
 jeżeli to niczem.

Hamillo.

Odobry mój Królu,
 Racz się wyleczyć z tych chorych
 przywidzeń,
 Wyleczyć spiesznie, bo są niebes-
 pieczne.

Leontes.

To niech i będą, skoro są praw-
 dliwe.

Kamillo.

Ocie, nie, mój królu!

Leontes.

Ja, są, a ty ktamiesz!

~~Ty ktamiesz, ktamiesz - jak cie
nienawidzę!~~

Jesteś nikczemnym, podłym nie-
wolnikiem,

Lawsze gotowym na wszystko
pobtać!

~~Choć tu razem zte i dobre widzi~~

~~Głoba sprzyja~~ Gdyby krew mej kony
Była ^{ze} papsuta, tak jak jest jej dusza,
Padła by trupem przed godziną koń-
cem.

Kamillo.

Kto, o mój królu, kto uwiołt
jej duszę?

Leontes.

Ten, co ja nosi na szyi jak medal:
~~Monarcha bohemski~~ Gdyby moi
~~ten król bohemski.~~ studzy

Wierni mi byli; otwierali oczy
 Tak na mój honor, jak na swoje
 ryzyki,

Toby spełnili, co by przeszkodziło
 Dalszym robotom; ~~tak~~, ty jego
 cześnik

Którego z takim wyniosłem do -
~~ty, tak~~ ^{jeleń} ~~ty~~ mógłbys zaprowadzić mu
 szczytu,
 czare,

Co by mu oczy zamknęła na
 wiski,

^{Ten} Ten napój byłby kordyatem
 dla mnie

36
Kamillo.

Królu, gotowy byłbym to wy-
konać,
lecz ~~nie~~ nie kielichem gwałtownej
trucizny,
Ale napojem trawiącym powoli
Ogienia żywotny, lecz daj mi
yżali nie wierzę w ~~planety~~ ^{które} mojej
pani,
Która aż doślad wzorem cnoły
była.
Jam kochał cię.

Leontes.

Lgnij więc wśród wątpienia!...
Toż myśliś, że mam tak umąco-
ne myśli,
Że sam swej własnej mękarwi
szukatem?

~~Chciałem splugawić wyśloić
 mego tocia,
 Rzucić zakatę na cześć mego
 syna,
 Którego kocham jak mego,
 Bo wierze
 że jest "mym synem, chciałem
 bym to zrobić,
 Gdybym dojrzatych przyczym na
 to się miał?~~

Kto bez powodu chciałby tak
 oszaleć?

Kamillo.

Wierzyć ci muszę; więc bochem =
 skiego króla,
 Jak pragniesz, panie, i tasna,
 i gładką ręką,
 Ale ty królu skoro tamten i gimie
 i i i i i

38
Twoją królowę do taski racz

Przez wzgląd na syna, ^{przyjąć} aby zachowa-

nować
Po Dworach obcych języków stośliności.

Leontes.

Jak by mi radziś, jużem wprzody
w myśli

Triataniom ^{moim} bieg podobny wyknał.
Lonor królowej szwanku nie
poniesie.

Lamillo.

Więc, teraz królu, w pogodnem
obliczem

~~W jakie się przyjaźni obiera~~
~~między wsty,~~

Witaj królowę i króla Bohemii!

Jam jego cześnik, jeżeli z mojej
ręki

Odbierze puchar zdrowego napoju,
Nie licz ~~nie~~ mnie, królu, do
styg twoich ręk.

Leontes.

Dość tego. Dopetrz swojej obietnicy
A bądź potowu serca mego pewny,
Ztamtąd, a wtasne pokruszysz
w kawatki.

Stamillo.

Dopetrz, królu!

Leontes.

Je tam teraz ~~jak~~ jak mi radzicieś
Twarz ma, w przyjazne uśmiechy
obloke:

(wychodzi).—

~~---~~

Scena 3.

Kamillo - poimioj Poliksenes.

Kamillo.

O, biedna pani! - Lecz ja, co mnie czeka?

Mamże dobrego otruc Poliksena,
Dla tego, że mi król to rozkazuje?

O Lecz czy spełniony podniesie mnie
w górę.

Wskaz!.. gdybym nawet tysiąc miał
przykładów,

Le kwitł sreśliwie, kto się raz
powarzył

Na porażańca pańskiego wzięci
rękę,

Stakbym nawet nie podjął się
zbrodni!

O mam więc zrobić? Muszę

Bo, cobadź pocznę, dwór opuścić,
stę koniec
mnie czeka.

Szczęśliwe gwiazdy, prowadźcie
mnie teraz!

Oto król bochemski,

Wchodzi Poliksenes.

Poliksenes.

To rzecz nie pojęta;

- Przyjaję na błedną tu pocyna,
ani wyrazu!... Dzień dobry, Kamillo!

Kamillo.

Witaj, o Królu!...

Poliksenes.

Co stychać na dworze?

Kamillo.

Nic ciekawego.

Poliksenes.

BYATEATRUM
I KOWIE

Królewskie oblicze
Tak się zachwilo, jak gdyby utracił
Powiat, tak Drogi dlań jak mta-
sne życie.

Własniem go zwyktem spotkał
powitaniem,
Gdy on na stronę krenice odwrócił,
Z ust swoich uśmiech pogardził i przucił,
I odszedł. Darno w myśli mojej
szukał,

Coby tak nagle przemienić go mogło
Kamille.

Królu, powodów nie smiem szukać.
Poliksenes.

Wie śmiesz?

~~Lub czyli nie wiesz? lub czy
wiesz a nie śmiesz?~~

Badz ze mna, szczerym. ~~Tak jest~~

~~nie musisz mówić;
Boc' sam dla siebie, co wiesz,
wiedzieć musisz,
A nie musisz, czego powiedzieć
nie musisz.~~

Stuchaj, Kamillo, musisz mieć
odpowiedź!
Włać cię zaklinam na wszystko
co człowiek
Honorem powie - którego ta
prośba
~~człotką nie ma~~ powiedz mi,
zaklinam,
jakie nieszczęście widzisz, że
się czotga
Tu mej osobie; bliskie czy
dalekie,
Jeżeli je można usunąć, co

41
Lub na cierpliwosc' jak sie ^{proczac,}
przygotowac.

Kamillo.

Odpowiem teraz, na honor

Przez meza, ktory jest honorem ^{zaklęty}

Stuchaj mej rady, i spelnij ja ^{petny.}

Szybko, jak stowa ^{królu,} z ust mych wy-

biegaja,
Inaczej oba karotamy w krolce:
ginieciem! ~~tan Dobranoc~~ ginieciem!

Poliksenes?

^{Wla czepp. mon}
Ciagnij ~~ponowic~~ dalej!

Kamillo.

On mi rozkazat Dzis cie za
mordowac.

Poliksenes

Kto on ? ..

Kamillo

Król ! ..

Poliksenes

Król ; a dlaczego ?

Kamillo

On myśli, ~~a raczej z pewnością~~
jakby był świadkiem, albo powo-
żnikiem

~~Trojęj rozpruty, iś się jego żony~~
Wysłępnie doknāt. ~~no~~

Poliksenes

Jeżeli go obraxit,

~~Krew ma najlepsza na jad~~
niech się zgaści,
~~Niech imię moje na kamrac~~
zostanie

~~W parze z tem, który najlepszego
zdradził!~~

Niechaj świat cały mojego zbliżenia
jak najstraszniejszej unika karany,
Lecz jak wyrosta myśl ta w jego
duszy?

Flanillo.

Nie wiem, ~~lecz~~ lepiej unikać, co
wyrosta,

Niechaj pytać, jak się wyrodziło.

Jeżeli więc ufam mojej ucieczce,

~~Radzę~~ ^{lecz} królu, uciekać tej nocy,

Pod Dwóch, trzech razem, w wielkiej
tajemnicy,

Przez różne furtki z miasta wypro-
wadzić.

Co do mnie, w atoni twą losy składam,

Bo tem wyznaniem wszystko tu

stracitem!

Przeć wahanie, bo na przodków
honor

Wyrzucam prawdę.

Polixenes:

Wierze ci zupełnie.

Daj mi twą rękę. Bądź moim
sternikiem;

Okrety moje gotowe, zeglarze
zwi na mój odjazd od Twoich dni
czekają.

Spieszmy, Kamillo!.. Jeżeli mnie
ocalisz,

Bedę cię odstać jak oja szanował.
Spieszmy.

Kamillo:

Chodź, panie, ja drogę pokazę -

1 wychodzą!

Koniec aktu I

5/16	7.5	7.25
8/16	7.5	7.25
19/2	7.5	3-3.20

27/11/20 3,50

7-28

Akt II.

Obraz II

Tamże.

Scena 1

7-37

Hermijona - Mamiliusz - Dama.

Hermijona.

Zabierzcie chłopca, nie jestem
zmiścić jego ^{przebieg} ~~kryków~~ wstanie!

Dama.

Pójdź ze mną, panicku;
Czy chcesz się ze mną bawić?

Mamiliusz.

Nie chcę, nie chcę.

~~Kurtyuz
Kapaduz~~

~~Antreacki
potem Intro~~

~~47~~I Dama.

Dlaczego nie chcesz?

Marmilijusz.

Bo ty byś mnie chciała
 patować ciągle, i tak do mnie
 mówić;
 jak gdybym jeszcze był dzieckiem.
 Ja wolę
 Ciebie.

II Dama.

(o) Dlaczego?

Marmilijusz.

Nie temu, że
 swoje
 Brwi są czarniejsze, choć brwi
 czarne, mówią,
 Pewnym kobietom najlepiej do
 twarzy!

[Byłoby tylko nie zbyt byty gości,
Lecz jak potknie się piórem zakre-
slony.]

II Dama.

Kto cię nauczył tego, mój pa-
niczku?

Mamiliusz.

Jam się nauczył tego z kobiet
twarzy.

.II Dama.

Stuchaj paniczku, królowa, twa,
matka,
Da ci niedługo młodego księcia
braciszka.

Hermijona.

Co tam za maćre łoczyć
rozprawy?
Pójdź tu sam, chłopczko, znow jestem

dla ciebie.
Siadaj tu przy mnie, praw mi
jaka powieść #

Mamiliusz.

Ma to być powieść smutna czy
wesoła?

Flernijona.

Jak najwesoła.

Mamiliusz.

Smutna, ^{lepsza} ~~jeszcze~~ w zimie.

Właśnie tex umiem jedną o upiorach #

Flernijona.

Więc mi ją powiedz. Siadajże tu
przy mnie,

Staraj się tylko, a wiem, że to
umiesz

Żeby twój upiór strasznie mnie
przeraził. #

Mamiliusz.

Był raz mój pierwszy

Sermijona.

~~Siadł wprzód~~ Dalej.

Mamiliusz.

Mieszkał przy emporze,...

Ale ci muszę nieco opowiadać,

Żeby mnie śmiejąc tam nie
podstuchaty.

Sermijona.

Więc dobrze - czekaj - praw mi
ją do ucha.

Scena 2.

Ciri - Leontes - Antygon - Panowie.

Leontes (2. akt)

Tam go spotkasz z Dworem

i Kamillem?

Dworkanin [Braniec]

Królu, w jedynej spotkaniem
 ich lasku;
 Nigdy nie widział takiego
 pośpiechu.
 Sam bytem świadkiem, jak na
 statki wsiadli.

Leontes.

Jak przenikliwy są niebo mi
 dano!

Ale przeklęty jestem zbytkiem
 wiedzy!

~~Hamilla, widząc byt mi posre-
 dnikiem~~

~~Wypisku na moje rycie i koronę.~~

Me podejrzania wszyskie się
 sprawdziły

~~Fatsywy podlec, któremu dat~~

~~Jemu się wprzód^{stwierd} wynajął, od-
 stawił
 Wszystkie me plany, teraz mnie
 zostawił
 Przedmiotem, wgardy, i śmiechów
 smych cłem,
 Lecz kto im bramy otworzył
 tak łatwo?~~

Bonnie I^{wy} Pan. (Bonnie)

Jego powaga, królu, która często
 Była potężną jak trójce rozkazy.
Leontes.

Wiem o tem dobrze. - Przywiedźcie
 tu dziecię.

/do Helenizony/

Cieszę się, pani, żeś go nie karmiła,
 Bo choć w swej twarzy rysów mych

Ty w Wiektach jego twoj krwi mask
ma ślady,
za wiele.

Hermijona.

Có to jest? karty?

Leontes.

Wynieście stąd chłopca,
Niechaj się od stąd nie przybliży
do niej.

Wynieście chłopca - Niech się
ona bawi

L driscięciem, które w tonie swo-
jem nosi,

Bo ojcem jego jest król Poliksenes.

Hermijona.

Ja mówię, nie jest, i przysięgnę
na to,

A ty, jakkolwiek Do przeczenia

skłonny,
Uwierzę w moją przysięgę.

Leontes.

Panowie,
Na twarz jej wasze obróćcie wzro-
nce,

A jeśli oczy powieźcie: "jak piękna!
Serc sprawiedliwość waszych niechaj
doda:

"Co za nieszczęście, że cudliwa
nie jest!"

Bo wiecie o tem, wiecie o ust
cnotliwa,
Którego prawda, najboleśniej rani,
Że Hermijona, jest cudotwórcą.

Hermijona.

Gdyby to słowo myrtek nędnik
jaki,

Najgorszy nędznik na tej wielkiej
ziemi,
 Za toby słowo większym był nę-
 dznikiem;

Ale ty, panie, tyłkos' się omylit
Leontes.

Ty, o panu, tylko przez pomyłkę
 Za Leontesa wziął Poliksena.

~~O! ty iskolo, której nie chcę nar-~~
~~wac~~
 Wedle ~~tych~~ twoich zastug, bo nie chcę
 przykładać
 Dawać pomocy, by potem lud
 prosty
 Jednym językiem wszystkie
 sądził słownie,
 Stanał zapory, które dziś się
 zmieniają

~~Miedzy księżciem, a miedzy
niebrakiem~~

Jak powiedziatem jest cudotwornica!
L kim?... powiedziatem, a teraz do-

~~Łe jest xdrzejyma, nie na powied-~~

~~nika
Wzieta Kamilla, ktory dobrze
wiedziat,~~

~~Oxembly sama bez rumienca wstyd,
L srym wspot - xbrodniarzem, nie-
dzisci nie powinni.~~

Łe jest nierządna, jak ostatnia Dzierka,
ktora, pospólstwo stowy poniewiera,
Łe o niejace ich wiedziata wszystko.

Flemijona.

Nie, na me życie, wszystko mi
to obce,

Jaki żal, królu, serce twoje
 ściśnięte,
 Kiedy się prawda wyświadczi,
 gdy ujrzysz,
 Że mnie przed Dworem niewinnie
ostawiasz!
 O! królu, wśledy omylki wyzna-
 nie
 Ledwie mi ^{zdota} boleść ma, zaptacie,
Leontes.
 Tu mytki nie ma; bo jeżeli się
 mylą,
 Na takich prawdę fundując pod-
 stawach,
 Ta wielka ziemia, nie zniesie
ciężaru
Stopy Dziścienia. - Przek z nią
do więzienia.

Kto jedno stowo w obronie jej
 powie,
 Ten w oczach moich x brodni win-
 nym będzie.

Herminiona.

Lta jakas gwiazda panuje nad
 światem.

Niechaj cierpliwosc będzie tarcza
 moja,

Osi przyjacnijsze jezda x now planety!

Dobrych panowie - tez na wozkach
 nie mam,

Lecz czysta boleśc tutaj jest
 xanknieta,

Ktoz jej ptomienia palacego dusze,

Lecz xadna struga xalac nie
 potrafi.

Racxcie mnie, btagam, laka sa

Dzieci myśla!

Jaka, wam miłości wasza pod-
dać moie.

Teraz królewska wola niech się
stanie

Leontes.

(do straży).

Stróżu mam czekać? Lwajder
postuszeństwo?

Hermijona.

Kto pojedzie ze mną? Upraszam
cię, królu

Dozwól mi kobiet moich to-
warzystwa.

Widzisz, pomocy ich stan mój
wymaga.

(do kobiet.)

A wy nie płaczcie; nie ma teraz

62
jeżeli się kiedy dowiedzie, ^{powodu.} że pani
stata się godną kary i więzienia,
wtedy niech wasze try mnie so-

warzyxa:
Dzisiaj ta kara będzie mi zastęga!
Bądź zdrow mój królu; nigdy
nie pragnęta

Sumnynm cię widzieć, teraz pierwszą
jestem,
Że cię nieostugo sumnynm widzieć
muszę

Król wam pozwala, idźmy so-
warzyrki
Wychodzą: królowa i Dany podstrazą.

Scena 3.

Bez Hermiliony - i Dany.

I Pan. Węgry J.

Blagam cię panie, przyjmotaj
królowej.

Antygon.

Rokazy moje racz rozważyć
nprzody,

By sprawiedliwość gwałtem się
nie stata.

I Pan. Węgr. J.

Co do niej, Królu, stawiam życie
moje,

~~jeśli ofiarę moją, przyjąć raczesz,~~

że jest niewinna przed niebem
i toba,

Występku, który zarzucasz jej
teraz.

Antygon.

~~jeśli się ona występna, okarce~~

BYREKATA I TAJRU MIEGKIEGO
WE LZWONIE

To mojej wtasnej konic będe wie-
rzyć,
Gdy będe widział ją przed sobą,
Lada kobieta ułom siedliskiem
jest fałszu,
~~Jeżeli ona pogratcita miarę.~~

Leontes.

Dosc tego... milicenie,

I Pan.

Węgr. J.

Laskawy mój panie -

Antygon.

W swojej, nie naszej sprawie
przemawiamy!

Jakis oszczerca podty mysl
twoja uriodi,

~~La co wiech ogien piekielny~~

go potrze

~~Oh!~~ gdybym znal go, z mej

x

zginatby ręki.

Leontes.

Dosyć na słowach. Ty wachasz

Zmystem

te sprawę

~~Zmystem~~ tak zimnym jak nos

umarłego!

Ja widzę, czuję / chwyciła go za rękę /

czuję, jak ty czujesz

Moje dotknięcie, tak jasno to

widzę,

jak ty ma rękę.

Antygon

Jeżeli tak jest, królu,

Opota na ziemi wcale nie

istnieje.

Leontes.

Więc stowo moje wiary u was

nie ma?

I Pan. Węgry.

W tej sprawie, królu, wolałbym
myślnie,
By moje nie twój, stromo miało

~~Więcej mnie kryje jest po-
sry imię, ...~~

~~Wziki sprawdzenia twego po-
dejrzania~~

~~Gai mnie, jak chcesz, królu
na te chęci~~

Leontes.

Lece na co z wami spory te
daremne?

Czemu wtasnego nie stucham
naschnienia?

Mym przywilejom rad waszych
nie trzeba.

Choć dobroć moja zasięga ich teraz.
 Kiedy w głupocie, sztucznej, czy
 prawdziwej,
 Wprawdzie nie chcecie, czy też
 nie możecie,
 Jak ja smakować, pamiętajcie o
 tem,
 Że nam rad waszych nie potrze-
 ba więcej.

Bsta ta sprawa, jej ryzyki i straty,
 Od naszej woli wyłączonej zależą.

Lecz dla lepszego zarzutów sprawdzenia,
 Pomny, że w sprawie tak potężnej

Byłaby zbrodnia nasza popełniona,

Do Delfickiego wystatem spolla
 Kleomenesa z Dijonem, a wiecie,
 Jaką naukę z roztropnością łączą

Przez nich wyroczni odbierzemy słowa
 Triatania moje duchowna jej rada
 Wstrzymaj lub popchnij. Czy dobrze
 zrobitem?

I Pan. Wagn. J.

Dobrze mój królu!

Leontes.

Choc' dla mnie nie trzeba
 Nowych dowodów, lecz wyroczni
 słowa
 mogą ustalić chwiejące się myśli
 Tych, którzy doślad głupia taśwo-
 wierność
 Nie chciała jeszcze czystej ujrzeć
 prawdy,
 Za dobre jednak uznaliśmy wprzód,
 Z przed oczu naszych królowa,
 usunąć

~~aby dwóch zbiegów~~ ~~uknowany~~
spisek

~~Nie był spełniony wyszept jej~~
ręka

A teraz, idźmy, do ludu prze-
mówię,

Sprawa ta zbudzi -

Antygona /n. st/

Smiech tylko, jak sądxę.

Były się cała prawda wysiwicita!
(wychodzą!)

Koniec obrazu.

7-44

7.35 - 7.45

3.30 - 3.45

~~3.45~~

410.

19/10

902

4 -

27/10 902

Obraz IIISala ta samaScena 1.Leontes / sam!

Imi ani chwile, we dnie ani
w nocy!

Staboscia serca uledek tak cier-

pieniu

Tak jest, to kryta bytoby staboscia,

gdyby nie zyta stabosci przykryta.

Na jej potowe - na cudrotoznice

Bo ~~prze~~ ^{uwodnicel} mierzadnik uszedl mo-

jej reki

Na nia przynajmniej moge

jak zarzucic!

Gdy ja, grób potknę lub ogień
pochłonie,
Odkrykam może pót mego pokoju.

Wchodzi dworzaniec. ↓

/// Kto tam?

Dworzaniec || Baniera

Mój królu ...

Leontes.

Jakże zdrowie chłopca?

Dworzaniec || Baniera

Noc miał spokojną, i mamy nadzieję

Że słabość jego dxiś się przesiliła.

Leontes.

~~Patr na słabość mego chłopca!~~

~~Jak gdyby cunja matczyną nie
stała~~

42
~~Pochylił głowę i sity utracił,
Do swego serca hańbę jej przykre-
pił~~

~~Ywiadł widocznie - zostaw mnie
samego~~

A spiesz do księcia.

(dworkanin wychodzi).

Prez, prez myśli o nim!

~~Myśl sama z emsty, ta szuka-
nej drogą,~~

Tylko mnie groźna. Sam przez
się potężny,

A potężniejszy przez zwiastki

i przyjaźń -

Niech tak zostanie, przyjdzie

może pora -

Na niej przynajmniej pomścimy
się teraz

Oni i Kamillo śmieją się dris'
ze mnie,
I urągają się boleściom moim,
Lechby ich odbiegł śmiech gdy=
bym ich dosięgł,
I śmiech odbiegnie tę, którą mam
w ręku.

Wchodzi Paulina z dziecięciami.

Scena 2.

Cix - Paulina z dziecięciami.

I Pan - Antygon.

Droranie

I Pan (za sceną)
Brunn

Nie, wejść nie możesz

Paulina.

Raczej dobry panie,
Bądź mi pomocą, toż więcej
urządów

44
Na gniew tyrańca, wzi życie
Królowej
Kasrej nieszczęśliwej

Antygon.

Dość tego.

I Pan. (Paulina)

Pani,

Król noc bezsenną przepędził
i nie chce
Aby ktokolwiek zbliżył się do
niego.

Paulina.

Powiedz królowej, że mu sen
przynoszę
~~Na każde próśbie, wzdychają~~
~~westchnięmi~~
Ja noszę stowo prawdy i lekar-
stwa,

Słowo uściwiwe, które myśl
oczyszczy,
L'evicom jego stódki sen kra-

Leontes. (wchodzi) dnaca

Co to za wrzawa?

Paulina.

To nie wrzawa, królu,
Lecz o swych sprawach konieck-
na rozmowa

Leontes.

Prez & ta kobieta, ażeby się
nigdy
Do mej osoby zbliżyć nie wazyta.

Paulina.

Laskawy panie, stuchaj mnie,
zaklinam.
Oj łowejj Dobrej przychodzę królowej

Leontes.

Dobrej królowej?

Paulina.

Tak, dobrej królowej,
Powtarzam panie swej dobrej
królowej,
A jej dobroci dowiodłabym nie-
czem,
gdybym ostatnim miesiącem tylko
była
Twojego Dworu.

Leontes.

Wyrzucić ją z sali.

Paulina.

Niech się ten pierwszy dokonać
mnie powarzy,
który z was ma to oczy swoje ceni.
Odsyła sama gdy spietnię poselstwo!

2) Dobra królowa, dobra jest, albo
wiesz

To ci niemowlę, córkę tę powita,
Błogostawieństwem ją poleca twemu
(ktadzie driscie na ziemię.)

Leontas.

Prez x sa, przebrzydła, śmiała
skarowica

Prez x sa, x rajfurka, wstuce
swej ciwirona

Paulina.

Onie, mój królu, ja wstuce
tej obca,

Jak by ^{mój Król} ~~sam~~ ~~jestes~~, co mnie obca,
skarceyx ~~oni~~ ~~o to~~.

I twym przywidzeniem równa
ma uxcirość.

Leontas

Ldrajcy, czy żaden za drzwi jej
 nie wypchnie?
 Proszę z nią, niech z sobą bastarda
 zabierze.

Paulina.

(do Antypona) chcę go podnieść dziecko!
 Stoń twa na wieki niech będzie
 przeklęta,
 jeżeli księżniczki dotknąć się od-
 wazy.
 Podtem fatrywem podłości na-
 wiskiem
 głowem ją zhańbit!

Leontes.

On się żony boi.

Paulina.

Chciałabym, królu, byś ty bat
 się swojej

77 78

Wtedybyś dzieci swoje z wiat
swojami

Leontes.

Ha, zdrajców gniardo!

Antygon.

Wie, zdrajca nie jestem,
Kto to ci światło niebieskie przy-
sięgam.

@ Paulina.

Ani ja, królu, i nikt tu
z przelomnych
Procz ciebie tylko: ty, święty swój
honor,

Twojej królowej, swego niemowlę-
cia,

Twojego syna wydajesz na rękę
Polwaruy, słokroci od miecza
ostrzejse.

80
Leonides.

~~Wie ostrymy naręgo języka me =
giera,
Gdy męxa z mogła, jeszcze mnie
w gęzma!~~

Ten ptod nie jest mój, lecz
Poliksenesa,
Przez z nim z mych oczu, nie
chaj z małką, razem
Sptonie na slosie!

Paulina.

Dziś się to jest swoje,
A jak to stare powiada przystowie:
Tem gorzej, że tak podobne do ciebie,
Patrzcie, panowie choć maty obra-
sek,
Ale jest: cały ojca swego kopją
Sama natura to dziewięć swo-

~~Na jej rodzica, skokre podobien-~~
~~stwo?~~

Leontes.

Przek i mi! Raz jeszcze ci po-
 wtarzam.

Paulina.

Najakrotniejszy, najdroższy
 monarcha
 Nie może więcej.

Leontes.

Spalić cię rozkazuję.

Paulina.

Nie dbam o życie. Nie ten jest
 kacerzem,
 Kto w ogniu ptonie, lecz kto
 ogień niesci;
 Nie chcę cię, królu, tyranem

82
A jednak srogość ta ^{nazywać} przeciwko
królowej,
Kiedy jedynem występku do-
wodem
Łą wyobraźni twojej przywidze-
nia,
Tyrania, braci, i przed światem
całym,
Ostawi kryte niegdyś życie
twoje.

Leonles.

Przez postuszeństwo, kłoseście
mnie winni
Przez i Łą kobieta! Gdybym był
tyranem,
Powiedz, gdzie braci by to był
twoje życie?
Przez z nią!

~~Tyraniem - byś mnie mieniata
 maxywać,
 gdybyś wiedziata, że nim jestem.
 Proszę x ma!~~

Paulina.

Odszję sama - gwałtu mi potrzeba.
 Patrz na to dziecię - dziecię, to
 jest moje.

Skiech jej lepszego da Bóg opiekuna!
 A wy, ~~co~~ tak czuli na jego skaleń-
 stwa,

Żaden mu ulgi, żaden nie
 przyniesie?

Nie, nie, nigdy! Królu jux
 odchodzę.

(wychodzi / z Bonerą.)
Scena 3.

Cix - bez Pauliny.

Leontes.

Ty, zdrójco, byś ja podmówił
 do tego. ^o
 Ha! moja córka! Przekrznią! —
~~o~~ ^{Andygonia}
 Ty, który dla niej tak skłiwe
 masz serce,
 Wex' ja nalychmiast i oddaj
 ptomieniom;
 Tak jest, ptomieniom, ty sam
 własną ręką,
 A ka godzinę o spietnieniu wier-
 nem wali mej
 Dowieś, ^{idowieś} albo swoje życie, i ~~moje~~
 I wszystko swoje w godzinie
 utracisz.
 Jeśli odmówisz - jeśli chcesz
 koniecznie

Na mą się wściekłości narazić,
odpowiedz!

A moją Stonią, móg tego bas-
starda

Z czaszki wytrąca, ~~Przeć drucie~~
to wptomien,

Bo ty lwa, konę, ty na mnie
nastates.

Antygon.

Nie ja, mój król - przytomni
panowie,

Moi szlachetni w stuzbie swej
koledzy,

Gdy szechca, mogą mnie uspra-
wiedliwić.

I Pan.

Królu, on kony przyjsia
tu nieprinién

Leontes.

Wskryście klamcy!

I Pan. (Bronica)

~~Błagam cię mój królu
 Naszym wyznaniem, racz lepszą
 dać miarę.
 Lawsze uczciwą, niesłisimy ci
 stwibe,
 Teraz cię królu, na klockach
 błagamy,
 Jako nagrody za nasze usługi
 Przeszły i przyszły, wyrok swój
 odwołaj;
 Bo jest okrutny, bo jest straszny,
 krwawy,
 I straszne skutki pociągnie za
 sobą.~~

klękaja.

Leontes.

Mam-że doczekać aż bastard ten
 kłęknie

Tajem swoim xwać się mnie
 odwarzy!

Lepiej niech serax sptonie, niż
 bym posem

Miat ja przesklinać? — Lech nie,
 niechaj xycie,

Jest inny sposo'b / do etudygona /.

Zbliz się tu szlachcicu
 Ty, co tak xule x dama Matgo-
 rzata,

Matronka twoja, pracowateś nad
 tem,

By xycie tego bastarda zachowac!

Bo że bękarstem jest, tak jestem
 pennny!

Jak jestem pennny, że two broda

88
[siva]
Coś gołów & robic, aby ja, ocalić?

Antygon.

Wszystko, mój królu, co & zdolność
pobrafi.

Resztki krwi mojej & rozkosz &
prześlaje

Abby niewinne życie jej & zachować

Leontes.

Więc dobrze.

Na miecz mój przysięż, że
rozkaz mój spełnisz!

Antygon.

Przysięgam królu!

~~Leontes.~~

~~Stuchaj i wykonaj;
Lecz pamięj, że jola nie speł-
niona~~

87

Jest śmiercią swoją, swojej bez-
 cennej żony,
 Której na teraź przebaczam
 i uchwałę,
 Na swoją lenną polecam ci
 i wiary,

O Unis i Sycylii to driscie nie-
 prawe

Na jaką pustą i odległą ziemię
 i tam je zostaw, bez żadnej
 litości,
 Gdyś je los niechaj i bawi lub
 zabije!

Wszystko!

Antygon.

Przekraczam dopatrzeć rozkazu!
 Pójdz i biedne driscie! Niech opa-
 trze Duchy,

Kruki i kanie na manki,
 ci reszla...
 Król, szczęśliwym bądź,
 mi zastępnym
 Rozkaz okrutny!... Ty biedna się =
 roło,
 Na śmierć skazana, niechaj
 błogostawieństwo
 Ciebie za łobę z ojca okrucień =
 słowem

Walczy szczęśliwie
 /wychodzi z dzieckiem/ i Dworkanin

Leontes.

Nie chcę mychowywać dzieci
 nie moich.

/wychodzi Dworkanin/.

Dworkanin. (Kniaź)

2.
 Miłościwy panie,

Godzina temu, jak przybyły
 wiści
 Od swoich postów do Delfów wy-
 roczni,
 że Kleomenes i Dizon szczęśli-
 wie
 Do portu wbiegli, i na dwór
 swój spiesza.

I Pan.

Pośpiech ich, królu, przesi-
 gnąć rachubę.

Leontes.

Pośpiech dowodzi, że wielki
 Spollo
 chce prawdę całą na jaw spie-
 szyć wywieść,
 Bądźcie głowi zwrócić całą
 radę,

Bo przednia, chcemy sprawy le
 wyłoczyć,
 A jak publiczna była skarga
 nasza,
 To i sąd cały publiczny niech
 będzie
 Dopóki ona żyje, w moich pier-
 siach
 Serce ciężarem. Losawcie
 mnie lekarz,
 A mych rozkarów niepuszczaj-
 cie z myśli,

(mychodra):-

7.50 - 8.
 3.45 - 3.55.
 8-2.

~~Kustyna~~ — ~~Kapłan~~ Kustyna
Akt III Kapłanista

Obraz 4.

Trzedziniec patacu królewskiego

Muryka marszał na wejście

Scena 1.

Leonles - Panowie, sędziowie, sędzi
dra, w porządku - lud w głębi.

Wchodzi na Marsz Lud Maestoso

(Niech żyje król!)

8-8

Leonles.

Ten sąd, z boleścią musimy to,
 Ciężka jest rana dla naszego serca,
 Bo oskarżona królewska jest
 córka.
 Ażona nasza, zbył tylko nam

droga;
 Niech o tyranję nikt nas nie
 posądza,

1 Kiedy na jawność sadu uexwa-
 lamy,

Który potępi ją, lub uniewinni! -
 Przymiędzicie wieżnia.

Woźny.

Królewska jest wola,
 ©by królowa wprvej wtasnej
 osobie

Przed sad stanęta (wimer).

Panowie milcxemie.

(Wchodzą - Hermijona pod strażą -
Paulina - Dany. - Muzyczna

Lud.

(Niech żyje królowa!)

Przeydujący (Kawicki)

Winiemiu prawa proszę o spo-
kojność!

Leontes.

Czytaj akt oskarżenia.

Woxiny.

Hermionu, królowo, dostojnego
Leontesa, Króla Sycylii ^{Longa} oska-
żana, tu jesteś o zbrodnię sta-
nu, o cudzołóstwo, o Poliksenem,
Królem Bochemskim, o sprzy-
sężenię z Hamillem, na ży-
cie naszego pana i króla, two-
jego matronka. „Gdy okoliczności
wykryły część ich planów, ty,
Hermiono, gwałtac wiare i obo-
wiązki wieznego poddanego, ra-
daitas im i pomagta, aby ncie-
cxe rabunku szukali.

(Leontes)

Nie! nie - nieprawda!

Herminijona.

Gdy co mam mówić, musi być
jedynie
Wszystkich oskarżeń prostem
zaprzeczeniem,

W gdy jedynem z mej strony świad-
ectwem

jest to, sędziowie, które sama

daje,
Daremnie powiem, ~~jak~~ ^{jak} jestem
nieinna;

Bo gdyście cnotę ma, wzięli
za zbrodnię,

Świadectwo moje za kłamstwo
mierzycie,

Lecz jeśli bóstwo ludzkie czyny
widzi

jak silnie wierzę, o, wtedy nie
walcie

95 97

Je ma niewinność swarz oska-
rżycieli
Wszystem oblecze, a przed ciepłi-
wością
Tyrantja zblednie. - Królu, wiesz
najlepiej,
Je przeszte życie moje byto
czyste,
Tak czyste, szczerze, jak dziś me
nieszczęścia,
A równych nieszczęść nie znaj-
dziesz w powieściach
Zmyślonych, żeby rozrzewnić
stuchacza.
Padziecie, spółniczka królewskiego
tronu,
Córka królewska, i matka ksią-
żęcia

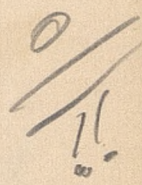
Dzis się rozprawiam o życie
 i honor
 W obliczu wszystkich, co mnie
 stuchają racza.
 Ohe życie cennie, jak moje boleści-
 Skończyć je pragnę, - lecz czysty
 mój honor,
 I przodków go biorę, i dzieciom
 go winnam,
 A więc go bronię. - Niech swoje
 sumienie
 Świadczy mi, królu, czy nim
 Poliksenes
 Na Dwór twój przybył, czy two-
 jej miłości,
 godną nie bytam? Od jego
 przybycia
~~Dalekim~~ ^{Jakimże} ~~si~~ ^{nie} ~~prokiem~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{bacznym}

Larant ściażnetam zryxeli porre
krocytam

Na jedna, jole granice honoru
Czynem, lub wola, lub myśli
sktonnością

Najblixi krewni moji niech
nie maja

Nic dla mogity mojej prócz
Larantes. szmer pogardy.

Jesxrem nie styxat, bys xbro-
mion podobnym

Na bezxcelności naprxexenia
brakto.

Herrijona.

Wyxnac' nie porinnam
Nie popetrionych grzechów
i nie wyxnam

To prawda, Króla, z którym
 mnie oskarżasz,
 Kochatam, bo to honorem kasty-
^{ny}
 Mitościa, ~~jaka przysłała kobiecie~~
~~mojej godności,~~ mitościa nie
^{inna,}
 Tylko ta, królu, która sam
 nakazał.
 A co do spisku, smaku jego
 nie znam,
 Choć mi potrawę Dniś tę kasta-
^{wiacie,}
 Wiem tylko, królu, o cudach
 Kamilla;
 Czemu opuścić Dwór swój i bo-
^{gowie}
 gędzi więcej o demnie nie wiedzą

Ja, nieświadomi.

Leontes.

Ojgo uciekce
Zarowno dobrze wiedziatas jak
o tem,
Co po uciekce wykonać przy-
rzektas.

Hermijona.

Twego języka nie rozumiem,
królu!
O marzeń troich życie me
wależy,
Rób xpiem, co xschcesz.

Leontes.

Wtasne czyny trojè
Ja mem marzeniem. Gdy x Po
likse nese
Miatas bastarda, ja tylko ma-
rytem!

BYBESKAYA LEKHA BILKORON
WE LADWIE
BIMONIA SW

Jak wstydu nie masz (bo podobny
 był tobie
 Nie znają wstydu) tak nie masz
 i prawdy;
 Lecz zaprzeczenie na nic się nie
 przyda!
 Jak płód lwój ~~na~~ rzucic na
 puszczę kazałem,
 Bo nie ma ojca, któryby go
 uratował!

Lecz Dziej
 Tak byńskijesz sprawiedliwość
 naszą
 i śmierci czechy za największą
 łaskę.

Herminjona.

Błagam cię, królu, ożędź tych
 pogroźek!
 Śmierci tej szukam, którą ty
 mnie straszysz,

Bo życie dla mnie straciło już
urok!

Koronę życia mojego #: twą miłość
- Czuję straciłam, choć nie wiem

Mój pierwotny, drugie szczę-
ście moje,

Wydartej z objęć moich, jak bym
była

Zapomnianą; bracia rozkosz
moja

Pod niekczęliwą urodzona gwiazdą

~~Z siemiennem mlekiem, na niemim-
nym wstach~~

Od moich piersi na śmierć po-
wleczona,

Ja ugotowana wraz z miarog-
tomną

Po ulic rogiach + lubaj sławac musze
Wprzód nim natura wrócita
mi sity.

Powiedz mi lekarz, czego mam
żatować?

Powiedz mi, czemu lekac się
mam śmierci?

Skoncz więc, coś zaczał, lecz
stuchaj mnie wprzody!

Słow tylko moich nie tłumacz
omylnie:

Nie dla symosa - on piórka nie
wazy,

ale dla mego czystego honoru,
który bym chciała przed światem
ocalić,

Pomóż, że powiem: to srogaści
nie prawo

(Wzruszenie)

Ład. Ład. Ład.

Więc w przytomności zebranych tu
sędziów,
Ja do wyroczni uciskam się sadu:
Niech sam, Apollo, sędzią moim
będzie.

#1

I Pan. (Bromia)

Twoje żądanie pani, sprawiedliwe,
A więc przymiście odpowiedź wy-
roczni,

#2

Wychodzi woźny. - Pauza:!

Lermiona.

Cesarz północy moim był rozi-
sem.

Gdyby był jeszcze, ah, i gdyby wi-
dziat

Sad swojej córki, ogrom jej bólesci,
Nie pomyśły jednak, lecz litościwie
okiem!...

Wchodzą Woźny & Klemeneseem
i Dijonem).

Pisarz.

Zbliż się, Dijonie, & bliż się Kleo-
manie,

I oba na ten miecz sprawiedli-
wości

Przysiężcie, żeście oba w Defach
byli,

Ze stamtąd tajną wyrocznię
niesiecie

Kaptana ręką opieczętowaną,
Żeście się świętej pieczęci nie
sknęli,

Oni tajemnicę świętych nie
cxytali.

Klemenese-Dijon.

Na to przysięgam.

Leontes.

Czytaj wyrocznie.

Pisarz / czyta / krzyk /.

#2

Hermiona jest kryta, Polikses niewinnym, Hamillo wierzonym poddanym, Leontes tyranem zardrosnym (umer.) Nie winne & jego dzieci. Prawowicie pokute, a Król być będzie bez dzieci, jeśli straconej nie znajdzie (umer).

Panowie ~~Bohater Bohma~~

Błogostawiony niech będzie @ Spollo!

(ataba w orbietrze)

Hermiona.

Błogostawiony!

Leontes.

Czy wiecie czytales'?

Pisarz.

Czytatem, Królu, jak na piśmie
stać,

Leontes.

W całej wyroczni nie ma słowa
prawdy;
Wszystko jest fałszem; sąd niech
sądzi dalej.

Q

(gromot i błyskawice).

Wchodzi dworzanie.

Dworzanie (Bogusław).

Królu, me poselstwo
Lubi mnie celem swojej
nienawisć!!
Syn swój, królewicz, Dręczony
obawa
Niepewnych skutków matki
swojego sądu

Q

Skonat!

Leontes.

Có? skonat?

Dworzanin, P. (Megra. J.)

Tak, królu mój, skonat.

Leontes.

grmot ♀

Griewny spollo, i same niebiosa
Wisprawiedliwość moją dris
chtosłaja

(Hermiona mdleje).

Có? to?

Paulina:

Wiadomości zabita królowę -
Spójrz na jej lica, na śmierci
patrz dristo.

Leontes.

Wzięcie królowę. Tylko zbytek
żalu,

Piers' jej przepetnit ; życie wróci
jeszcze!

Żbył wielkim wtasnym podejrze-
niom ufat.

Blagam was, dajcie jej cnotę
opiekę..

Wróćcie jej życie.

(btyskanice i grozmoły).

(Wychodka, Paulina, i Dany z Hermiona,)

Scena 2. →

Cir-ber Hermiony i dam.

Leontes.

Przebacz mi, Apollo,
Grossne bluźnierstwo przeciw
twoj wyrockni!

~~Przywróć dawną przyjaźń z Po-
liksemem~~

~~o Miłość królowej odryskam na
nowo.~~

~~Na dwór przywołano dobrego
Kamilla,~~

~~Który jest męciem, prawdy i
litości.~~

~~Tak cnota jego przez wdze mo-
jej błyszczy!~~

~~Tak czyny moje przy jego litości,
O jak są czarne!~~

Wchodzi Paulina.

Paulina.

O, dniu nieszczęśliwy!

O serce moje, nie pekniej z bo-
leści!

I Pan. (Bronia)

Ah! dobra pani, co rozpacza
ta znaczy?

Paulina

Tyranie, jakiej dla mnie masz
~~nieczaranie?~~

Każde me słowo, które jest
~~najgorszych~~
~~godne katuszy.~~ Patrz, co trwa

tyrania
 I moja zardza, moje przywi-
 dzenie,

Patrz, co zrobimy, a potem okaley!

Bo wszystkie moje minione
 skaleństwa,

Mateś to grzechy, przy ostatniej
 zbrodni

Biada ~~!~~ motajcie! Królowa ~~!~~ kró-
 lowa,

To stódkie, drogie stworzenie
 umarta!

A zemsta jeszcze nie spadła nań
& nieba!

I Pan. (Bronia)

Proń nas od tego, niebieska polego,
Paulina.

Tak jest, umarta; przysięgam
umarta!

Jeżeli nie wierzy, idź słowa
nie sprawdzic.

Lecz ty, tyranie, & brodni trzech
nie ratuj.

Bo dla nich nie ma żalu ni
pokuty,

I jedna ~~ca~~ tylko zostaje ci rozpacz.
Leontes.

© Mów dalej - mów dalej!

© Nigdy & był wiele powiedzieć nie
możesz

Bo zastawitem, by, wszystkie
języki
Słowa goryczy wymierzyły na
mnie.

I Pan. (Bronia)

Przesłani. Co kolwiek wydarzyć
się mogło,
Śmiałością mowy nie obrażaj
króla!

Paulina

O przebach panie, skalonej kobiecie
ośle przywiązanie, do swojej królowej
ośle dość tego, nie wspomnę jej
więcej,
Oki o królowej, ni o dzieciach
moich,
Ami o mężu moim wspomnę
więcej

Choc i on zginat. Pociess sie ty
kroliu

A ja zamilkne:

Leontes.

Dobrześ mówita, gdy mówitas
prawde;

Nad kroja, litość przenosze, my-
szty.

Leontes.

Prowadź mnie teraz do ciata
krolowej

Y mego syna, jeden grób je
zamiknie,

A na grobowcu, dla wiecznej
mej hańby,

Przyuczynę, zgonu ich wypisać
karę

Codzień ~~nie~~ odwiedze grobu ich ka-
plice;

2
 Plakac nad niemi pociecha mi będzie
 Swietym do tego xwiazuje się slubem!
 Prowadź mnie teraz do moich
 boleści.

[wychodka]

~~Ellerzka~~ Koniec obrazu. 4.

8-30.

8.5. - 8.25
45 - 420.

Uwertura

117

~~Do uwertury Verdi 5.~~

~~brutalna. super. —~~
Justa okolica nad morzem.

(Grieg)

Bohemia.

Scena 1.

Andygon z dzieciem, majtek. 8-36.

Andygon:

Wiec, jesteś pewny, że okręt nasz
przybit
Do pusyliń bohemskich?

Majtek:

Jestem pewny, panie,
Lekam się tylko czy nie wsta
godzina.

~~Burza, nam grozi rozbicie~~
~~niebo.~~

~~Jakby nas chcieli za czyn nasz~~
~~ukarać;~~

Antygon

~~Niechaj się stanie święta jego~~
~~mola!~~

Powróć do stajek, i daj nam ba-
 czenie;
 Ja też powrócę, za niedługą chwilę.

Majtek

Spiesz się; nie odchodź zbytnio
 od myboxera,

Bo grozi burza, - prócz tego
 w okoto

Smują się ciągle dźwięki z wie-
 rzat stada,

Antygon

Nie bój się, wracaj, nie
 o młokę przybycia

←
Majtek wychodzi!

Antygon.

Pojdź; biedne dzieci! Nie wierzy-
 tem dotąd,

Że zmarłych dusze na ziemię,
 wracają,

Leżą matkę swoją, wdziałem
 tej nocy

W białej ostrości, jakby światłość
 sama

Spytnęła cicha do mojej kajudy;
 Trzykroć przedemną, pochylita

czota,
 A gdy przed oczy, jakby dwa stru-
 mienie,

Spytnęła rozpacz, że słowa mi
 rzekła?

«Gdyby los, przeciw lepszej swo.

jej woli,
 Lrobit cię katem naj biednej
 sieroty,
 Wedle przysięgi, która wykonates
 W puszczy krainie, na brzegach
 Bohemii.

~~Na hochenskich brzegach~~
~~samotne~~
~~sa miejsca.~~

Sam ptaczac, zostaw ptaczace
 me dziecię,

A gdy ja, w szypcy maja za
 straconą,

Na wieki wiekow, narwij ja,
 Pod dyta!

Rzekta, i ptaczac w wiatr sie
 rozptyneta!

Biedna Dziecino ~~ja~~ w kolebce
 przeklęta!

leż ktadzie trzecie, na ziemi!
 In leż, a z łobą, ten znak i po-
 darek,

ktadzie zaminiasko!

który wystarczy i na wychowa
 nie

o) I na swój proszę, gdy chce fortuna.

Burka się zbliża - Uboga sierota,
 Za grzechy matki na łos porcu-
 cona,

Płakać nie mogę, lecz pierś
 krwawi mi z serca!

Jestem przeklętym, skoro mnie
 o tego

Przyśięga zmusza. - Bądź zdrowo-
 wa na wieki!

Dzień się zachmurza, bardziej
 co raz bardziej

Straszna cię piosenka do smu-
 ukotyrsze!
 Co za dźwięki wrzaski! Chusze się
 spieszyć -
 To krzyk polowania! Bore zgi-
 natem!
Wiska ścigany przez niedźwiedzia!

Scena 2. ←

Pasterz - pokunij garst.

Pasterz. (wchodzi)

Oj ta młodziuż, ta młodziuż!...
 Chciałbym, żeby nie było wisku
 pośredniego między dziesięcioma
 a dwudziestu brzema laty, albo
 żeby młodziuż cały ten czas prze-
 spata; bo w tym przedziale, nic
 się innego nie robi, tylko się

dziewczęta batannici, uraga się
 starzym, bije się, kradnie -
^{traby} / ~~stychac i gromoty~~ / Ktoż in-
 ny jak te postrocone głowy,
 mające po lat trzynaście,
 lub dwadzieścia trzy, pomyślały
~~aby~~, wśród takiej burzy, o polo-
 waniu. Zapędzili mi dwie naj-
 lepsze owce, które-tekam się
 tego przedziej wilk znajdzie niż
 gospodarz. ~~To dobre, jeżeli ta-~~
~~ka wola lasu. Ale cóż tu ma-~~
 my? ... / podnosi dziecko / Niemow-
 własko, kadmiutkie niemowlasko.
 Chtopiec czy dziewczęta? Sliczna
 dziewczina. Pewnie jakas intryga.
 Chociaż mi jestem piśmienny,
 mogę tu wyczytać, na pewno

jakas' sprawkę, ~~szlachciarki~~ & pań-
skiego Inowu, ~~Wernie je~~ xlitosci,
ale ~~zaczekam~~, az mój syn wróci.

(iglos)

Ahu! ~~stysze~~ jego wotanie. Oho!

Oho! ho! ho!

Gawet przechodzi

Holla - la!

Pasterz.

Co? tak blisko bytes? jeżeli
chcesz wiedzieć cos takiego,
o czym będzie do mówienia,
i wtedy jak już będziesz w nie-
mi i spruchniejsz, to chodź tu.

Co łobie?

Gawet

Takie wiadziatem ~~duwa~~ na mo-
rxu i na ladzie!

Pasterz.

Pasterz.

No, coż chłopce, co takiego?

Gawet.

Widziałem, jak mu niedzwiedź
 ramię szarpał, jak wotał na-
 mnie ~~o~~ o pomoc, mówiąc
 że mu na imię Antygon, że
 jest dworskim panem, jak
 biedny szlachcic ryknął, a ~~o~~
 a niedzwiedź śmiał się z niego,
 a ~~ryknęli oboje głośniejsz jak~~
~~morze i burza.~~

Pasterz.

Limituj się, kiedy to byto chłopce?

Gawet.

Teraz, teraz, ledwie mrugnął,
 odkąd widziałem że rzeźby, a nie-
 dzwiedź, i do połowy, nie zjadł

sxlachcica; jeszce nie.

Pasterz.

Przykre to rzeczy, przykre rzeczy!
 Ale patrzo no tutaj chtopecze!...
 Teraz przesięgnaj się! Ty społykasz
 umierających, a ja nowonarod-
 dzonych. O to masz na co po-
 patrzeć! Pieluski jak na sła-
 checkiendziacka. Patrzo no tu:
podnosi worek | Wex lo, wex lo,
 chtopecze - ~~rozmiar~~.

Gawst

myciaga garci stola. | Szczęści
 wam się ojce, żeby tyłko góre-
 chy utodości, były odpuszcz-
 ne, to by mowa ryci. Stolo,
 same stolo!

Pasterz.

Dozice

Pasterz.

Walczy

To stoto czarodziejkie, chtopce;
przekonany sie o tem. Zabierz
so i dobre kawie. Do domu, do
domu, najblihsza droga. Wiedzie
nam sie chtopce, a chce aby
sie na dal wiodlo, potrzeba tylko
sekret zachowac. Niech sobie
owce same ida. Tobi moj sy-
nu, najblihsza droga do domu.
Dobry to dzien dla nas, co rok
bedziemy go obchodzic, dobremi
uczynkami. Chod chtopce
wychodza.

8-45

8.35 - 8.45,

Uwertura

Ruryne Kapelmistrz Brak 6.

1 Czas. postaci allegoryczna. 1

Ja co wszystkich doświadczam
 a nie mieli sprzyjam,
 Co dobrych cieszę, straszę ztych,
 co bład rozwijam
 Wnioskuję - dnis kamierkam,
 pod Czasu imieniem,
 Lecieć szybko. Nie chwycie te-
 go przerwaniem,
 Le w kilku chwilach przerwam,
 po nad lat przesnać,
 Niezbadane mijając tej przerwany
 przepasie,
 Skoro w mojej jest mocy sta-
 re prawa uniesić

~~W danej chwili skracać i myślarz,
 lub go wykończyć,
 Któż więc przejdę, jak bytem,
 zanim lewarniejszemu
 Nasłat porządek rzeszy, lub
 nawet dawniejszy. —~~

Jak świadczym o rzeszach wra-
 sie ich pocrecia,
 Tak świadczym o nich będąc
 w dobie rozwiniecia,
 I ztagodne, migolny blask
 tej swiecej treści,
 Co odbijac się będzie w ramach
 mej powiesci.

Gdy zagadacie się na to, klepsy-
 dre odwracam,
 I sceny mojej rozwój w taki
 sposob skracam

Jak gdyby we śnie minął. —
 Leontes wlej słobici
 Przucit skaloną karkdrość i
 zamknat się w sobie,
 Przejęty kalem, smutny i osam-
 otniony. ☹
 Alszak myślą w pięknej Bo-
 hemii strony
 Przeniesimy się i wiedzimy, gdy
 panieć nie myli,
 że Poliksen miał syna, któ-
 rego wlej chwili;
 Głowycelem mianuje. Równie
 szybkim prokiem
 Dając, Perdysę wspomnę, co
 wdzięków urokiem
 Obudza podziwienie. Co dalej
 się wskręto,

Tego nie prorokuję. Niechaj czas

W wypadkach się ujawni. Tu tylko
Dziś

namienię,
Ze los córki pastora i jej spo-
krewnienia

Nie będzie trzęsioną tej sztuki Nie
pokatujecie,

Bo nie raz gorzej czas wylusie
w świecie;

A choćby nie, to rycie serdecznie
w tej chwili

Byćcie go nadal + gorzej nigdy nie
wylęli.

Koniec.

8.50. - 8.53.

Uwertura Kapelmistrza

Akt 4.

Uwertura

Przez 7

Przed chatą pasterską w Boheimi.

Scena 1.

Polixenes - Kamillo.

Polixenes.

Proszę cię, Kamillo nie nalegaj
wiecej! Cierpieniem jest dla mnie
odmówić, o co prosisz, - ale rozwo-
lic na to bytoby śmiercią.

Kamillo.

Lat piętnaście jak nie widziałem
mojej ojczyzny. Choć większą
część życia obcem oddychałem

powietrzem, Sam pragnę Kości
 moje złożyć. Prócz tego, pokuszą-
 jący król pan mój, wrywa
 mnie do siebie. Może potrafię
 ulgę jaką przynieść głębokiej je-
 go boleści; to jest Druga podnieca
 mojego wyjazdu.

Polixenes.

Jeszcze mnie kochasz Kamillo,
 niekacieraj wszystkich kwiatów
 kastyg mirionych, opuszczając
 mnie teraz. Potrzebę twojej obe-
 cności, twoja własna dobroć swo-
 rzęta; lepiejby było mi mieć cię
 wcale, niż dzisiaj cię stracić.

Olej fatalnej ziemi Sycylijskiej pro-
 sze cię nie mów mi więcej; imię
 jej samo dręczy mnie pamiętką =

Powiedź Kiedy wędziates Kuzera Flory selsa
 naszego syna

~~ma tego pokubnika, którego nie-
 szczęcia jeszcze serax musiny
 jakby sriexo optakiwai. Powiedz
 kiedy widziates księcia Floryela
 naszego syna? ~~Przemem jest~~
 dla królowi nieszczęciem wi-
 dzieci księci wyrodne, jak bracić
 je, gdy ich cnoty wypróbowane
 już były.~~

Kamillo.

Panie, trzy dni temu jak wi-
 dziatem księcia. Od pewnego
 czasu ze smutkiem uważa-
 tem, że stoni od Dworu i nie-
 tak gorliwie jak dawniej odda-
 je się ćwiczeniom, swojej
 księzcy godności pozysłojnym.

Poliksenes.

Poliksenes

Tja spostrzegłem to samo. Nic-
spokojny, wziąłem na sturice oczy,
które nie obecność jego śledza.
Od nich to odebratem wiadomość,
że książę rzadko oddala się od
tego domu pasterska, cxtowicka,
który jak mówią, z niczego w nie-
pojęty dla sąsiadów sposób, nagle
przystąpił do nadzwyczajnych
dostatków.

Kamillo.

Słyszałem, panie, o tym cxtow-
wicku. Ma on córkę rzadkiej
urody, stawa jej rozszerza się
dalej, niżby się można było
spodziewać ~~po~~ wieści, w takiej
chałce poczestej.

Polixenes.

To tem lakre odebratem doniesie-
 nie. Sedam sie haczyka, który
 sam ciagnie mojego syna. Nie
 pokazujac, kim jestesmy, ^{Kada =} ~~kraci =~~
 my kilka pytań pasterkowi,
 a przy jego proslocie, nie tru-
 dno bedzie jak sądzić, wywie-
 dzieć się o przychybie odwiedzin
 mojego syna. Proszę cię, bądź
 moim pomocnikiem w tej spra-
 wie, a odtoż na stronie wysłubi
 o Licyli.

Hamillo.

Chętnie stucham ~~woraków~~
 swoich, królu.

Polixenes.

Mój najlepszy Hamillo! Teraz

usunimy sie na chwile
(wychodzaca.) #2

Scena 2.

Antolykas - wchodzi spiewajac
pozmiej garwet.

Antolykas.

Gdy w lawce fioletek barwi swiat
bis? Skowronek ~~skowronek~~ w chmu-
ry mknie

Gdy cudna wonia dywy kwiat
bis? To wiosna zbliza sie.

Wędruje i bo mój los tak chce
bis? O rozkosz mato dbam,

Skąd idę, albo dokąd mknę
bis? Nic o tem nie wiem sam

~~proza~~ Starytem kiedyś u księcia
Floxyela i w swoim czasie, cho-

Dziś w bogatych aksami-
tach, ale teraz jestem bez stu-
żiby.

„Lecy z oczu mych nie kapnie
traw,

bis } Losowi śmieję ^{nie} w nos.

Mam to co każdy ciotwick
ma

bis } Oreszte, niech dba los.

Ja handluję ptactwami i ścia-
gam z ptaków bieliznę. Ojciec
mój narzywał się ~~świątko~~,
a że jak ja wylagł się pod cher-
kurem, ^{był} jak ja wędził drobno-
stki. Dziśki koszkom i dzień-
kom strój ten kupitem, a mo-
jem kapitałem jest niewin-

ne rzemięsto rzecimieszka.
 Szubienica i rozbiój na wielkiej
 drodze, to za wysokie dla mnie
 rzeczy - na widok postranka
 i białego strach mnie bierze.
 Co do przyszłego życia, myśl o
 nim zwykłe przesypiam. Zdo-
 bycz! zdobycz!...

Gawet.

Lobaczmy! Każda jedynastka
 owiec daje kamień węgny; ka-
 żdy kamień wart funt Sterling
 i około szylinga; ołox z potłora
 tysiąca owiec, ile wyniesie
 węgna?

Autolikus/n. stronie

Oj, tu ptaszek do oskrbania!

Gawet

Zawet.

Nie mogę tego porachować bez
liczmanów. ~~wyjmuję papier~~
z kieszeni / Zobaczymy, co trzeba
kupić, na uroczystość służy-
cy o wisc. Trzy funty cukru,
pięć funtów rodzynków, ryż,
Oka coż tej mojej siostrze potrze-
bny ryż? Trzeba kupić ska-
franu, żeby zaprawić ciasto
z jabłkami, powidat, daktylów-
nie - tego nie ma w mojej
notalce, muszkatoł * siedm,
parę korzonków imbiru, cze-
ry funty słiwek suszonych
i tyler suszonych winogron.

Antolik.

Wlokac się po ziemi / Ach, bodaj.

bym się nie rodził.

O nieba! Gawet.

Autolikus.

Ach, ratuj; ratuj mnie! zdejm
ze mnie te tachmany, a wtedy
śmierć; śmierć!...

Gawet.

Nieboże, potrzebowałbyś chyba
więcej przyodziewki, żeby się
ostonić, niż zaś żeby to jeszcze
z ciebie zdjąć

Autolikus.

Ah! panie, wstret jaki te tach-
many we mnie budzą, bardziej
mnie boli, jak kije, któremi
mnie okładano; a byto ich duxo,
z milion.

Gawet.

Oj, ty biedaku, milion kijów
to wielka rzecz.

Antolicus.

Okradziono mnie, panie, i obito,
wzięli mi pieniądze i odzież, i
włożyli na mnie te paszki
rzeczy.

Gawet

Skoro to? cztowiek na koniu,
czy pieszy?

Antilicus.

Pieszy, kochany panie, pieszy.

Gawet

A pewnie musiał być pieszy,
sadać po rupieciach które
ci zostawit. ~~Podaj mi rękę~~
pomogę ci. ~~Wstań, podaj mi~~

~~reka~~ / podnosi go!

Antilicus.

Ah! kochany panie, pomalutku!

Gawet.

Aj biedaczysko!

Antilicus.

Ah! kochany panie; Ostrożnie
kochany panie, lekam się, czy
nie mam topatki z gruczoła-
nej!

Gawet.

Jakie lekarz?.. Czy mozesz slac'?

Antilicus.

(siega do kieszeni gaweta) Ostrożnie
~~to~~ Drogi panie; kochany pa-
nie, ostrożnie, witosicyony
uczynek spetrites ~~Gawet~~ Czy nie
potrzebujesz pieniędzy - ~~może~~

144
~~ci dać trochę pieniędzy.~~

Autolicus

Wie, Kochany, Drogi panie, wie!
zaklinam cię panie. Mam kre-
wusgo, stąd nie dalej jak o trzy
czwierci mili; do niego się wy-
bieratem. Tam dostanę pieniądze
i wszystkiego czego potrzebuje.

Wie ofiaruj mi, panie pieni-
ędzy; swoja dobroć serce mi
rani.

Fawst

Jakiego to gadunka ciotki
był ten, co cię okradł?

Autolicus

Lob, panie, co wprzódy grywał
we fortunke po dworach i z tego
żył. Znatem go niegdys jako

książęcego stule; nie umiem
powiedzieć mojej dobrej panie,
za jakie to cnoty, doszły że go
wypędzili ze Dworu.

Gawet.

Chyba za jakie występki. Cnot
z patacu nie wypędzają, owszem
tam je pielęgnują, żeby kamie-
skaty; a jednak goszczą tylko
na królko.

Antalicus.

Tak panie, chciałem powiedzieć
że za występki. Znam dobre
tego sztowicka, on potem mat-
py wódz, był pokaznym
doradcą, woinym; potem zwo-
nu pokazywał jasotka z historią
o marnobrawnym synu, potem

ożenił się z żoną, kolarzową, mit-
kę od mojej posiadłości, wreszcie,
przewracając rowe podte rze-
miostka, został nakoniec for-
malnym tobrzem. Lowią go
niektórzy świsolikiem.

Garst.

Flis na niego! To oszust! klnę
się na wszystkie to oszust!
Chodzi po wiszorynkach, po jar-
markach, na niedzwiedziwal-
ki.

Antulicus.

To prawda, panie, to właśnie
on. Ołzi ten totr tak mnie
oprowadził.

Garst.

Ołzi to ze wszystkich oszustów

największy tchaw w całej Bohemie,
gdybyś był tylko spojrzat groźnie
i plunął na niego, niekby karax

Antolicus.

Muszę wyznać panu, że nie jestem
bitny, jakoś brak mi odwagi wła-
kich rajściach, a on już wiedział
o tem, za to rekrę.

Gawet.

Jakie się czujesz teraz?

Antolicus.

Kochany panie, daleko lepiej jak
wprzód; mogę stać i chodzić,
a nawet poćgnam już pana,
~~z~~ pojde sobie wolnym krokiem
do moich krewnych.

Gawet.

Może cię odprowadzić do Drogi

Antolicus.

Nie mity panie, nie kochany panie.

Gawet.

No, to bądź zdrow; muszę pojsić na kupić przypraw & korzen: nego sklepu, na nasza, wrocy: słać strzyzy owiec. | wychodzi |

Antolicus.

Przekształonej Drogi, kochany panie, - Idź już, swój worek nie dosyć ciężki na kupno korzeni. Będę się jeszcze widział & łobą na tej strzyzy owiec. Jeżeli mi się nie uda & tego Anglarstwa nowe wyprować Anglarstwo, a strzygących postrzydź jak owce,

niech będą wykręślony z rejestru,
a imię moje niech będzie wpi-
sane do księgi czoły.

#2

!spier!

~~Włoszysmy iwanu' puzer
, scieżki i drogi,
Wasoto pieśnią skłóćmy sobie
chwilę;
Z sercem wasotem nie ustana
nogi
Lundny się krusocy za nim
ujdnie miłę.~~

!odchodzi!

Scena 3.

Floryxel - Perdyta.

Floryxel.

Ten ubiór ~~ci~~ nowe nadaje
ci życie,

Tys' nie pasterka, ale jesteś Flora,
W maju wschodząca.

Perdyta.

Laskawy mój panie,
Nie mnie przystoi zbytki two-
je ganie

I przebac, proszę, że o nich wspomni-
nam.

Ty wielkość twoją, cel miłości kraju
Przyjmiesz, panie, pasterskim
ubiorom;

Mnie, wiejskie Dzienne, w potbo-
ginię strojąc!

I gdyby zdawna, każde nasze imię
nie było silnie skaleństwem zapra-
wne,

Ubiornu tego widokby mnie wedy-
drit,

Byłby zwierciadłem, w którym
 bym widziata
 Niskość naszą własną.

Floryxel.

Dzień ten błogostawie,
 W którym mój sokół przebie-
 ciał przez pole
 Twój ojca.

Perdyta.

Boże, sprawdź te słowa!
 Ale mnie stanów roznica
 zabrawaia,
 I serax, panie, dnie na myśl
 samą
 Gdyby twój ojciec, takim jak
 sy traferm,
 I bliżył się do nas, jakim ~~był~~
 ja bym okiem

W których przyrzeczanych ^{subkniech, patrzyła} spoglądała
na niego? ~~subkniech~~

~~Na twarzę jego surowej przylo-~~
~~wności?~~

Floryxel.

Nie myśl o niczem tylko o meschu.
Bogowie sami znikali swe bóstwo,
Zdla miłości byli zwierzętami;
~~Polezny Jowisz był ~~królem i~~~~

~~ryczak,~~
~~Lisomy Neptun, baranem i be-~~
~~szak,~~

Łtoły Apollo, bóg w ognistej
szacie,

Yak ja był prostym, ubogim
pasterzem;

A ich prozemiary, przysięgam-
nie były

Dla większych wdzięku ni
 w czystych zamiarach
Perdyta.

Lece drogi panie, two postawo-
 wienie

Ustąpi, kiedy napotka kawady,
 A spotkać musi ~~w~~ królewskiej
 potędze!

Wtedy nas czeka jedna z konie-
 cności:

Albo ty musisz zamiar swój
 poświęcić,

Albo ja życie.

Florysel.

Najdroższa Perdyto,
 Błędna ta myślą nie zachmurzaj,
 proszę,

Wesela święta. Albo swoim będę

Valet

Albo się ojca mojego wyrzeknę; -

~~Bede ci wiernym choćby przez
mactenie~~

~~"Nie!" zawołato. Bądźcie więc me-
sotą,~~

Wypogodzi' lice, jakby to już był
dzień #1

Naszego ślubu; to się ziszcic
musi,

Skorośmy na to przysięgli oboje.

Perdyta.

A ty, fortuna, ty nas nie opuścisz!

Scena 4.

Wchodzi: pasterz - Poliksenes i Ka- #2
millo / przebrani / Gavet - Mopsa -

Pasterz,

Florysel.

Patrz krojcie goście. Teraz moja
droga
Oraz, by nam lice rozumienita
radość.

Pasterz.

Wstyd, córko! kiedy stara mo-
ja była,
W domu bym skafarzem, piwni-
czym, kucharzem,
Laraxem panią, była i służącą -
Ty stoisz na stronie,
jak gdyby ciebie dzisiaj zaproszono,
A nie ty była ucztą gospodynią.
Proszę cię, pokróć niemiłych
prezyciów,
Bo to jest droga lepszej znajomości.

Perdyta.

(do Polixenesa - i Kamilla.)

Witam was panowie!

Mojego ojca taka była wola,
 Żebym dnia tego była gospodynią,
 A więc was witam! Dorkas daj

mi kwiaty

Przyjmijcie, proszę, rutę i rozmar-
 ryń,

które proszę ziemię, liść i won
 chowają,

A dobra pamięć niech wam
 towarzyszy! -

Witajcie u nas.

Polixenes.

Urodna pasterka,

Stusnie, że starcom dajesz
 kwiaty ziemi.

Perdita.

To kwiaty dla was: gorąca lawenda

Mięta i cynamber, wonny ma-
 jeranek,
 Kaczmiech, co się kładzie spać
 ze słońcem
 Z słońcem oko płaczące otwiera...
 Wszystkie te kwiaty średniego są
 lata
 Słodkion wisku średniego
 przysłoją.
 Jeszcze raz sercem podtrawiam
 was sercem!
 O ty, mój, piękny, piękny przy-
 jacielu,
 Ah! czemuż nie mam kilku
 wiosny kwiatów,
 aby je zbratać z twego życia
 wiosną!

(do miesniaków)

Izda was takie:

(do wieśniaczek)

Izda was, me siostry,
 Na których świeżych, zielonych
 gatastkach
 Krysty, Dziewiczy rozwija się pączek!
 Fiołki skromne, lecz kryte w
 w środku,
 Białe pierwiosunki, co ~~z~~ dżiwie =
 chwie gina,
 Hardszyszcaki, korony cesarskie,
 Tros i wszybskie lilii odmiany,
 Chciałabym wszystkie w jeden
 upleść wianek,
~~Osnać~~ cię wieńcem, środku przy-
 Osnać jacielu

Florycel.

jak umarłego?

Perdyta.

Nie jak dawi xielona,
 Na której nitosc barwi sie
 i drzewie,
 Albo tez: tak jest, jakby umarłego
 By cie w ramionach mych po=
 chowac xymcem

Floryxel.

Wszystko, co robisz, zawsze naj=
 piekniejsze;
 Gdy mówisz, chciałbym byś
 mówiła ciągle;
 Gdy śpiewasz, chciałbym, by
 śpiew był ci głosem
 Twojej modlitwy, chciałbym
 żeby piosenka
 Była rozkazów domowych
 tłumaczem

Gdy tańcujesz, stodka, chciałbym cię
przemienić.

Na morską falę, byś wiecznie
tańczyła.

Perdyta.

O, Doryklesie, ubył mi to poch-
chwaty,

I gdyby młodość i świeża krew
swoja,

Albo tak pięknie z brzo-
ców przemawia,

Nie pośmiadły, nieś pasterz
bez płamy,

Miałabym prawo, myśleć do-
ryklesie,

Jeś droga fatru, miłości
mej szukat

Florysel.

Tak mato, sądzię pomodów masz
 brzozi,
 Jak ja mam mato, brzozi!
 w łobie budzić!

Ale do tańca. Daj rękę, Perdyto,
 I tańczmy spodem, jak syno =

garlice,
 Które się nigdy roztaczyci nie
 myśla -

Perdyta.

Przyśięgam wa mi.

Poliksenes.

Wigdy piękniejsze dniemce

x niskiej strzechy!

Zielonej darni nogę nie tracato!

~~Wzrysko co robi, zaka się sta-~~
~~chętniejsze~~

~~Nad dom ten biedny, i nad rod~~

na

 Mur: Łanie

~~jej wygłoszy;~~Gawet.

Dzisiaj się musimy przystojnie
Dalej!... zachrynąć! ^{zabawić}

Chruyka, taniec pasterki i pasterki.Poliksenos.

Dobry pasterku, powiedz teraz
proszę,

Co to za mtokos z córką swoją
taniec? ^{taniec?}

Pasterk.

Lwa go Dorykles, a jak sam
powiada,

jest on rozległych pastwisk
posiadaczem,

A choć to z jego tylko ust sty-
szatem,

Wierzę, miu jednak, prawda z ócz

Dziś

mówią, że córkę ^{mu} ma, kocha - tak
 myślę,
 Bo nigdy księżyc tak wiernie
 w wód słoku,
 jak on w mej córki przegląda się
 oczach
 Lecz prawdę mówiąc, nie talmo
 jest zganić,
 które z nich dwojga bardziej
 zakochane.

Polixenes.

Tańczę przesiłknie!

Pasterz.

Wszystko jej przystoi,
 Choć ja to mówię, com milczec
 powinien,
 jeżeli Dorykles weźmie ją za żonę.

Ona w dom jego przymiesz ¹⁰ posagn
 To, o czem teraz nie smi mu się
 nawet.

Scena 5.

Ciri i Antolikus.

Gawet.

Patrzajcie, kramarz tu idzie!

Antolikus.

Do mnie tu, proszę, do mnie -

Cipierwa,

~~Półno gdy x śniegu wite,~~

~~Urepa gdyby x kruczych piorek;~~

~~Rekamicki, jak x róż szyste:~~

~~Paciorków x ^{caty} bursylnu smurek,~~

~~Maski na nos i na lice,~~

~~Wron kochana przez dziewice,~~

~~Łtote crespce i gorsety,~~

~~Łto kryców pret szalawy,~~

Wszystko co brza dla kobiety,
 bis { ~~Stroje od stóp i aż do głowy.~~
 { Chłopcy, hej kupujcie, bierzcie
 bis { Lub kochanek też się słyszcie!

Janet.

Gdybym nie kochał Mopsy, nie
 dostałbyś odemnie ani szłaga,
 ale że jestem jej niewolnikiem,
 muszę więc oddać ci w niemołę
 parę groszy na mstaiki i raka=
 micki -

Moposa.

Przyrzekłeś mi je przed świętami,
 ale i teraz nie będzie kapuino.
 Przyrzekłeś mi także kupić piękny
 galonik i parę perfumowanych
 rękawiczek.

Janet.

Garret.

Oczy ci nie mówitem, co mi się
w drodze trafito?... jak wszystkie
moje pieniądze stracitem

Antykwus.

O, prawda, panie, nie brak teraz
na oszustałach, i uścwiwym ludzkom
trzeba się mieć na ostrożności.

Garret | 1pójac

Bądź spokojny, dobry cztaku, nie
stracisz nic między nami.

Antykwus.

Tak się spodziewam panie, ~~A~~ mam
przy sobie kilka kosztowności.

Garret | Ant

A tu co masz? | balady k..

Mopsa.

Proszę cię kup mi kilka. Lubie

167

drukowane ballady, bo jestem
przynajmniej pewna że to
prawda.

Antolykus.

Mam tu balladę, na smutną,
nużę, jak żona lichwiarka po=
wita mu naraz dwadzieścia wo=
rów pieriedry, i jak się jej zachcia=
to jsi głowy & muchy i ropuchy
& sosen. ~~Mam stara balladę.~~ Mam
stara balladę o rybie, która się
pokazata nad brzegiem we środe
osiemdziesiątego kwietnia, czter=
dziesiąci tysięcy sąmi nad wodą,
i spiewata se balladę... przeciw,
twardym sercom dziewczyni. Wy=
śleli ludkie że to byta kobieta
w zimną, rybę, zamienioną, za to

że niechciata odpać się nitkoso-
mi który ja kochat.

Mopsa.

Pokaż nam serax co. wesolego.

Jawet.

Lepiej chodź ~~z~~ z nami, a zabiens
skrynie ~~z~~ z Dzienecyry, kupię prexen-
ta dla ^{nas} obu, a ty kramarzu pokaz
troje najlepere towary. Za mną
Dzienecyry.

2

Stulikus.

In. str. / A dobre za mię zapitacisz ?
lipiema

~~Moje kupić chcesz wstarecki
Moje szychu do skarecki
Czy jedwabiu dla kochanki
Czy przepaski czy falbanki
Ato pieniądze ma w kieszem~~

~~Niech się przybyć tu nie leni~~
Wychodka: garst, stulylikus i Mopsa

Poliksenes.

In. str. | Czy już nie kaszty rzecey
zbyt Daleko

Czas ich rozdzielić, ~~on prosy~~
~~i sroczery.~~

(głosno do Floozela który przechodzi)

Piękny pasterku, ~~serce broje pętno~~

~~mił swa, odrywa od zabawy i tańca!~~

Chiedym być wtedy, a jak ty się
kochać,

Kochance mojej darów niechce =
Dziem -

~~Z jedwabnych skarbow obdarz bym~~
Kramarka

~~I masyłko stoyt w słop jej w odie~~
nie

Tys' nie nie kupit i pojsć' mu
dowolit!

~~Jeżeliby kochanka chciała cię
oskarzyć~~

~~Obrak miłości, lub szlachetnej
myśli~~

~~Nie bardzo łatwo znalazł byś
odpowiedź~~

~~Jeżeli tylko przychylności jej
cewiesz~~

Floryzel.

Opanie, ona nie dba o drobności,
Podarki które odemnie wymaga
Ja, w sercu moim troskliwie
zamknięte.

Jej są, w tajemnicy choć ich nie
oddatem!

O droga, stuchaj wesechnień
mej miłości,

Wobliczu starca, który kochał
 kiedyś,
 Dłoni swoją białą, tak miękka,
 jak puchy!
 Więc stuchaj starce, i bądź świad-
 kiem moim

Polixenes.

Oczy i mój sąsiad?

Floryzel.

On i wszyscy ludzie, ziemia!
 i niebo, i świat nieskończony.
 Gdybym był królem, wszystkich
 królów ziemi
 I godnym tego - gdybym był
 młodzianem
 Pięknym jak nigdy oczy nie widziały
 Przesięgnął wszystkich sity i ma,
 Droscia

Bez jej miłości, pogardziłbym
 wryskiem,
 Dla jej usługi poświęcił bym
 wrysko -
 Lub bez niej duszę poświęcił bym
 w piekło.

Polixenes.

Piękna ofiara
Hamillo.

Złwogo ukrucia
 Stowa dowodxa -

Pasterx.

A ty córko moja
 Czy masz dla niego równie osiad-
 czenie?

Perdyla.

Wienysem w stanie jak on
 pięknie mówić,

Ni piękniej myśleć, sta wro
moich uczeń,
Czystości jego tworzę sobie obraz.

Pasterz.

Bóg wam błogostaw: Zawarła
ugoda.

Przy was, nieznani przyjaciele,
świadkach,
Moja mu córkę, oddaje w matkę-
stwo,

Z posagiem równym jego posia-
dactwom.

Florycel.

Ten posag będzie w cnotach two-
jej córki,

A gdy klas' umrze, posiadłości
moje

Przejdą ogromem wszystkie swe

174
Rozbudza w łobie podziw nie-
skończony,
Lecz teraz skończony ~~układy~~
przy świadkach.

Pasterz.

Daj mi twą rękę, córko, daj
mi swoją.

Poliksenes.

Powoli tyłko, pasterzu, powoli.
Powiedz mi, proszę, czy masz
jeszcze ojca?

Florysel.

Mam - i coś z tego?

Poliksenes.

Czyli wie on o tem?

Florysel.

Ami wie o tem, a ni wiedzieć

po minieciu.

Poliksenes.

Ja przecie myśle, że w dzień ślu-
bu syna,
Ojciec przy stole najwzascierzym
gościem.

Powiedz mi, proszę, czy ojciec
twój stary
jest już niezdolny do poważnych
myśli?
Czy dziada, jakby do dzieciństwa
wrócił?

Floryxel.

O nie, dobry panie, ojciec mój jest
zdrowy,
Silniejszy niżli wielu w jego wieku.

Poliksenes.

A więc przysięgam na białą mą

brode,
 Ze tym posępkim ojca swego
 przyrodzisz,
 Święte synowskie, tamiesz obo-
 wiązki.
 Stusna, by syn mój sam wy-
 bierał żonę,
 Lecz również stusna, ażeby i
 ojciec,
 Którego szczęście całe w dzieciach
 leży,
 W ważnej tej sprawie do rady na-
 leżał.

Floryxel.

Wszystko przyznaje; ale są przy-
 czyny,
 Choć mi ich odkryć serax
 nie wypada

Dla których sprawę, le, prosid opiem
taje!

Poliksenes

Powiedz mi o niej.

Florysel.

Nie mogę powiedzieć.

Poliksenes

Powiedz mi, proszę.

Florysel

Nie, nie chce, nie mogę.

Pasterz.

Powiedz mi, synu, gdy wybór

trój pozna,

Ładnej do smutku nie znajdzie

przycygnij.

Florysel.

Nie, nie, nie mogę. - Wy bawcie
cie świątkami

1629

Naszego ślubu.

Poliksenes.

Będziemy świadkami
Twojego rozrodu, by metody panićku,

odkrywa się!

Którego synem moim nazwać
nie śmiem! —

Dziękuję berta, kij pasterski
wziąłeś!

Ty, stary zdrajco, jakże ubolewam,
że kości swoje śłać na szubinię,
Tylko o tydzień skróć swoje życie!

O ty, ty śmiechu, piękna skarownico,
Coś pierw wznata królewskiego
głupca,

Z którym się tańczysz!

Pasterx.

Biedne serce ^{moje!} ~~moje!~~

Polixenes.

Piękność twą, karku cierniami
 poszarpiąć
 jeżeli mi kiedy twą kławkę
 otworzysz,
 albo do swoich przycisnięsz go
 piersi,
 Pamiętaj, tak straszną śmierć
 dla ciebie znajdę
 jak jesteś cunta.

Mychodra!

Scena 7.

Cix - rex Polixenesa.

Perdyta.

© Na wieki zgubiona! ☹

~~Nie drżatam przecie, bo już
 chciatam mierzyć.~~

180
Wprost mu powiedzisz, że to
samo stońce,
które nad jego pięknym dworem
świeci,
Przed chatą, nasza, oblicza nie
kryje,
Lecz równie jasnym patrzy na
nią okiem.

do Elorysela!

Ty wtedy panie, proszę cię, racz
odejść,
Przepowiedziatam jak się to
zakonczy.
Błagam cię, pomnij na stan
mój wysoki!
Marzenie moje, gdyś się raz
zbudziła,
nie będzie dłużej w mych my-

ślach królować -

181

Lecz pojde owoce me doci i

Kamillo ^{ptakac.}
(stchodzi wgt 2/6)

Co ci to, ajcxe? Przemow

wprxod, nim umoxesx 2

Pasterz.

2020 Nie moge, mowic, ani moge,
myśleć,

A mi s'miem wiedziec tego, co
wiem teraz.

(do Floryxela)

Panie, ignbites starca, który
prxsiyt

Lal osmdxiesiat, który sie spo-
Dxiawat

Ze m'srod pokojn wstapi do mogity.

(do Perdyty)

Wędrownico, wiedząc że on był ksią-
żęciem,
Pragnął jednakże miłość z nim
zamienić!

Ah, gdybym umarł choć godzinę
wprzód,
Umarłbym w chwili, w której
umrzeć chciałem!

(wychodzi / do domu)

Florysel.

◉ Czemu, Perdyto, oglądasz tak
na mnie?

◉ Tak, jestem smutny lecz nie-
straszony,
Wstrzymany w biegu, lecz nie-
zmienny w celach,
Jestem, czem byłem. Oprzeć się
potrafię.

Kamillo.

Laskawy książe ^{znasz ojca}
 charakter;

~~Właśnie radnej nie postucha~~

~~Właśnie, zapewne nie myśliś
 go drażnić;~~

~~Właśnie między twojego nie~~

~~zniesie.~~
 Dla tego radzę, chroń się jego
 spojrzeń,
 dopóki cała mściwość nie
 osłynie

Florysel.

Tja tak myślę. ~~Wszak jesteś~~
 Hamilton.

Hamilton.

Tak jest, mój książe.

Perdyśa.

Jak często mówią,
 że to nas czeka, jak często mówią,
 że godność moja dopóły brwać
 będzie,
 dopóki o niej ludzie nie ustyszą.

Florysel.

Wie, godność swoją, wtedy tylko
 stracię,

2 | gdy ja pogwałcę ~~raz~~ daną, ci
 miarę;

Podnieś swe oczy!... A teraz
 mój ojciec,

Wymaż me imię z twójgo
 drzewca,

Bo ja zostaję drzewcem mych
 wcin!...

Kamillo.

185
Stuchaj rad księżę -
Florysel.

Żwi się poradzitem
Miłości mojej, jeżeli mój rozum
Chce jej ustuchać, ustucham
rozumu,
Gdy nie, nie serce skaleństwo
przewozi,
Witaj skaleństwo.

Kamillo.
To rozpaczny rada.

Florysel.
Być może, ale wiary mej dopet-
nia!
Muszę ją przeciw uściskowi
nazwać.

Kamillo, stuchaj, za Bohemidę
cącą

Sam na sam pójdę w rapasy
i fortuna.

Powiedz mi, że się puścitem
na morze

Z tą, której osiąść nie mo-
głem na lądzie.

Szczęśliwie dla mnie, jest okret
w bliskości.

Wiedzieć, gdzie płyne, nie zda
ci się na nic,

Ani jest myśla, moją ci po-
wiedzieć.

~~Amillo.~~

~~Książę mój, chciałbym, ażeby
twój umysł~~

~~Sluchaj rad chętniej, albo stu-~~
~~chaj lepiej~~

Dla ~~Twojego~~ dobra.
Florynel.

~~Sluchaj mnie, Pradyto.~~

(Odródkni ją na stronę).

(Do Kamilla).

Za krótką chwilę postucham
 trzech uwag.

Kamilla (n. str.)

Zamierów jego odnieniu nie
 zdolam;

Uciekać pragnie: jakbym był
 szczęśliwy,

Gdybym mógł teraz i cel

189

Trudem wiernie sprawie jego
służę, mój osiągnąć
Kupię drągi widok mój Sy-
cylii,
Nieszczęśliwego króla znow
obaczę,
Za którym wzdycham z ta-
kim upragnieniem!

Florenz.

Dobry Kamillo, myśl moja za-
jęta
Tak ważną sprawą, że na bok
odrzuca
Część ceremonie. (chce odejść).

Kamillo.

Spodziewam się, Książę,
 żeś niczem słyszał o ^{wiernej} ~~biednej~~
 mej służbie,
 To miłości mej dla twego ojca.

Florenz.

Zastugi twoje wielkie i szla-
 chetne.

Kamillo.

Dobrze więc, Książę, jeśli ra-
 zysz wiaryć,
 że szczerze kocham króla,
 twego ojca.

Wue

Stuchaj moją książkę, i stuchaj
 moją radę -

Janie

Janie

idzie

Feieli silne twoje postanowienie
Zmienić się może, ja hono-
rem rękę,

Że tam się pośle, gdzie twoje
przyjęcie,

Będzie wysokiej godności twojej
równie,

Gdzie w twą kochanką żyć bę-
dziesz w pokoju,

Bo od niej, widzę, nie cię nie
rozdzieli,

~~Chyba, co nie daj Boże, śmierci
twoja jedna.~~

~~Wierzę, że na koncu, ja do tego sta-
rać się~~

~~W nicobecnosci twoj przebra =
gaci ojca,
Po przebaczeniu umyslu jego
sktonii.~~

Floryzel.

Niew, w jaki sposob zdolasz
cud ten zrobic?
Abym cie narwat wiecej niz
ortowickiem.
Na przysatosci catego ufnosci w lo-
bie atozyt?

Hamillo.

Wiecej stuchaj ksizke, stuchaj
mojej rady.
Gdy nie chcesz myslu pownie-

idzie Fabrice

tey tej odmienić,
Uciekać pragniesz, wróć biec
do Sycylii,
A tam się pokaż na dworze
Leonta

Z twoją księżniczką, skoro nią
być musi-
On ją przystroi jak należy księ-
żę twojej matronie.

Florynel.

Zacny mój Kamillo,
Faktiz ~~adam~~ pozór moim od-
wiedzinom?

Kamillo.

Powiedz, że ojciec twój, król,

cię przysyła,

Z pociechy słowem, słowem
poradawienia.

A sposób, w jaki masz z nim
postępować,

Co masz powiedzieć, jak wój-
ca imieniu

O rzeczach tylko nam tekem
dziś wiadomych,

Obejmę piśmem, w którym ci
wytożę,

Co masz i kiedy w jaki mó-
wić sposób.

Floryxel.

Dzięki ci! w słowach twoich
jest nadzieja,

~~jest nadzieja.~~

Kamille.

~~Krok ten przynajmniej wię-~~
cej obiecuje,

~~Nix bieg skalony po wodach~~
bezdrożnych,

~~Brzegach, o których nie ma-~~
rzyłeś dotąd,

~~Na których tylko nędra się~~
czekają.

Wszak wiesz, że szczęście mi-

łości jest węzłem.

Miłość i serce i świecę jej lica

Zmienia niedola.

Perdyła.

Pedryta.

Wtem częsi tylko prawdy!
 W niedoli (prawda) lica poble-
 dniają.
 Lecz serce zawsze świeże po-
 zostanie.

Hamillo.

Tak mówisz, pani? Wajca twe-
 go domu
 Podobne skiecie, w siedm lat
 się nie xrodzi.

Floryxel.

Dobry Hamillo, ona przez swe
 serce
 Tak wyisza od nas, jak jest

nieszę rodem.

Kamillo.

Nie mogę mówić: co za wiel-
ka szkoda,
Że brak jej nauk, bo widzę,
że mistrzów
Uczyłby mogła.

Pedyta.

O, racz skończyć, panie!
Tylko rumieńcem mogę podzię-
kować.

Floryxel.

~~Droga Pedyto! - Lecz ah! stra-
szone ciernie,
Na których stoję! Drogi mój
Kamillo~~

Kamillo?

Wśród mego ojca, a brata mój
zbawco.

~~Donnu naszego lekarstwo ko-~~
~~sztowne!~~

~~Lecz~~ ~~Spójrz~~ ~~na~~ ~~me~~ ~~moje~~ ~~suknie~~
Nie oznaczają królewskiego sy-
na,

Fakcie w Sycylii?...

Kamillo.

Nie twórz się mój książe,
Wiesz że w Sycylii cały mój majątek
Więc po królewsku wszystkim
cię opatrze.

~~Lecz książe, abym lepiej cię opat-~~
~~rzył~~

Postanow!

~~Leck kšiaze, abym lepiej cię prze-~~

~~konat.~~

~~Le ci na niczem nie będziesz,~~
~~postuchaj.~~

! Rozmawiają na stronie !

Scena 8.

~~Włocławek~~

Ciri i Antolykus.

Antolicus.

Ha, ha, ha, co za głupia ta
 uścivosc! Wszystko wyprze-
 datem, nie zostal mi ani je-
 den faksywy kamryk, ani jedna
 wstążeczka, zwierciadetko, spinka,
 puzylares, piosneczka, nożyk, tarcim

ka, rękawiczka, sprzączka, branso-
letka, rogowy pierścionek; rożku-
pili wszystko, cisnęli się ~~do~~
~~pierwszy~~ na kupić, jak gdyby mo-
je cacka były poświęcone, i przy-
nosili nabywcy błogostawieństwo.
Tym sposobem, widziatem czyja
kieszka najłuckniejsza, a com wi-
dziat, na dobry mój wyitek zacho-
watem w pamięci. Wyprowinitem
większą część ich świątecznych
sakiewek, ~~gdyby nie był nadkreśt~~
stary Dxiad wreszcie jak opła-
ny na córke, i królewskiego syna
i nie odstraszyl moich gawro-

ani

now, nie zostata by jedna ży-
jąca sakiewka w całej armii
| Hamillo, Floryxel - Perdyta wy-
chodzi naprzed sceny!

Hamillo.

Nie, bo ta droga listy nie prze-
stane.
Tak jak by spisek, watpliwosci
usuna.

Floryxel.

A otrzymane od króla Leonta?

Hamillo.

Twojego z ojca gniewy przebtajaja.

Perdyta.

O srebro ci Boze! kazde stowo
twoje

Pomyślności wroży

Kamillo.

/spostreżając @ndolyka! /

Głogor tu spostreżam ?
@kiech i on ~~z~~ naszym rosta-
nie narzędziem
Nic nie omińmy, co nam po-
módz może

Subglykus.

/w.s./ Jęli mnie podstuchali -
szubienica.

Kamillo.

Coś ci się stało dobry przyjacielu,
że tak dręysz caty? Uspokój się,
nikt cię tu krzywdzić nie myśli

Antolykus.

Panie, ja jestem biedny cztowiek.

Kamillo.

Łostan' więc biedny, nikt okraić
cię z twojej biedy nie zamierza. —

Rozbierz się więc natychmiast —
pojmujesz że muszę być tego wa-
żne powody — i zmienić ubiór z tym
panem. Choć i tak jwi zarobisz
na targu, waz' jeszcze to wdołalku.

Antolykus.

Panie, ja jestem biedny cztowiek

(m. str.) Znani ja cię dobrze.

Kamillo.

Spiesz się tylko. ~~Pan ten, jak mi~~

~~Driss, jwi, na pot oskubany.~~

Antolykus.

Panie, czy to naprawdę? (na stronie)

Wacham w tem jakiś figiel.

Kamillo.

Proszę cię, spiesz się tylko.

Antolykus.

Prawda, że dostatem kadatek, ale
sumienie przyjąć mi go zabrania.

Kamillo.

Spiesz się, odpinaj.

(Floryrel - czułość zmieniają odzież)

Prześlina pani ~~spiesz się~~
proroctwo

Spetni na sobie! Teraz, spiesz na
stronę!

~~Lapusi' na exoto po kapeluszk~~
kochanka.

~~Oile mozesz~~, przekształcić całą
 postać,
 Abyś mogła wśród ciekawych
 oczu,
 Wziść nie porwana na pokład
 okretu.

Perdyta.

Jstuka jak widzę, tak jest
 utwona,
 Le i ja takie rolę grać w niej
 muszę

Kamillo.

Nie ma lekarstwa - Czyścić już
 głowi?

Florysel.

Gdyby mnie w lasy lewał ojciec
spotkał,
Kiedy mnie swoim nie nar-
wałby synem.

Kamillo.

Bez kapelusza, miśsz lewał
kostac,
Spieszmy się pani. — Bądź zdrow
przyjacielu.

Antolykus.

~~Zegnam cię panie.~~

Florysel.

Droga Perdylo, co my zapomnieli?
Proszę cię, stowo.

rozmarzają na stronie!

Hamillo. /n-1.

Pierwszym moim krokiem
 Będzie, królowi donieść o sukcesce,
 O miejscu, w którym schronienia
 szukają,
 Może go zdotam do pogoni skłonić,
 Moją, Licylję, obaczę z nim razem
Floryxel.

Wiedzi nas fortuna!.. Hamillo,
 spieszmy

Na brzegi morza.

Hamillo.

Im prędzej, tem lepiej.

/mychodza: Floryxel, Hamilbo Perdyfa/

Scena 9.

Antolikus - pozmiej Pastere -
Parvet.

Antolikus.

Ø Rozumiem ten interes - stypę
go - Rzeczmiśsk musi mieć
ucho otwarte, bystry wzrok
i rzeczna rękę. Dobry nos jest
również požadany, żeby mywa-
chać robotę dla innych umyśleń.
Książę ~~lakie~~ rozpoczyna rzecz
nieuczciwą, wykrada się od ojca.
Gdybym nie myślał, że to uczci-
wa rzecz zawiadomić o tem
króla, zrobiłbym lak^{ale}, myślę,

że kochać to większe tożsamość,
a zatem porostane wierny mo-
jemu powołaniu.

Wchodzą gawet i paslerz! ←

Usunijmy się, będxie~~my~~ tu jeszcze
zajęcie dla czynnego mózgu.

~~Wie ma uliczki, sklepu, kościo-
ła, ogrodu, lub kryminalnej ex-
kucyi, co by nie dostarczyła pracy
pilnemu ciotwickowi.~~

Gawet.

Widzisz, widzisz, ujęte, jaki to
z ciebie seraz ciotwick! Nie
ma innej rady, tylko wyrzucić
prolowi, że to znalezione dziecko

210
nie swojego ciała i krwi.

Pasterz.

No, postuchaj mnie, sylko.'

gawet

No postuchaj sylko mnie, ajce.

Pasterz.

No, to mów.

Gawet.

Kiedy ona nie jest z twojej krwi
i ciała, więc twoja krew i ciało
nie obrakity króla, a tak two-
ja krew i ciało nie będą przez
nie karane. Pakaj te rzeczy coś
zmalart przy niej, se tajemni-
cze rzeczy, wszystko prócz tego

co ma na sobie. jak to xvo.
bix, to niech sobie prawo
gwizdzi i ~~stano daje~~.

Pasterz.

Powiem królowi wszystko co
do stowa: Tak powiem wszystkim
batamucha jego syna, który ~~mo-
że to powiedzieć~~, nie postąpił
uczciwie względem swego ojca,
ani względem mnie, kiedy ma-
to co nie zrobił mnie swagrem
królewskim.

Gawet.

Tak swagrem, co najmniej swa-
grem jego mógłś być, a kiedy

chamska krew twoja nabrata
by cenę

Antyklus.

(n. 1.) Bardzo mądre.

Pasterk.

Wszystko / Dobrze, idźmy do króla. ~~jest tu coś~~
~~w tem xawiniatku, od czego się~~
~~się w brode, podrapie.~~

Antydykus.

~~(n. 1.)~~ ~~Nie wiem w jaki sposób~~
~~ta skarga mogłaby przeszkodzić~~
~~niczemu mojemu dawnego pana.~~

Gawst.

Z serca pragnę, żebyśmy go kasta-
li w patacu.

@Subolik.

m. stronie / Chociaż nie jestem u-
 cieżymym z natury, ale czasem mo-
 że być takim przypadkowo. Scho-
 wajmy tę kramarską brodę / Chowa
przyprawiona brodę! Hej! wieśniacy!
 dokąd to udamy się?

Pasterz.

Do patacu królewskiego, z przepro-
 szeniem waszej wielmożności.

@Subolyk.

Macie tam interes? jaki? do kogo?
 co tam jest w tem uawiniatku?
 miejsce uawiszkania? inne? wiek?
 jaki majątek? jakie uajecie?
 od czego ta szkatuła?

Wyjawnie wyszko, co potrzeba
 wiadzieć o waszych osobach.

Pawet.

Jesteśmy prostymi ludźmi panie.

Śluzglikus.

Wierne klaustru, jesteście kry-
 my i potamany, tylko żadnych
 klaustrów, bardzo proszę. Klaustru
 tylko kupcom przyszło, którzy nas
 klaustrami nie raz oszukują,
 a my im za nie płacimy bitymi
 talarami. Nie dają nam nawet
 klaustrów za darmo.

Gawet.

Wasza wiadomość o matce nam

ktamstwa nie xadata, tylko nie
się Dworskim obyczajem myco-
fata.

Pasterz.

Czy pan nie Dworzanin, jeżeli
taska?

Andolyku.

Czy taska, czy nie taska, jestem
Dworzaninem. Czy nie widział
Dworskiej manierę w tych fat-
dach? A mój krok, czy nie ma
Dworskiej miary. A noszę,
czy nie chwytaś Dworskiego za-
pachu? Czy nie odbija się na
Twojej podłosci Dworska pogarda?

Jestem dworzaninem, od stóp do
 głowy, i takim, co może albo odp.
 chnąć, albo posunąć swój interes.
 u dworze. Dla tego nakazuje ci, że
 byś wyjawiał swój interes.

Pasterk.

Panie, interes mam do samego
 króla.

Śmiał.

A jakiego masz orędownika.

Pasterk.

Nie wiem, z przeproszenia pa-
 na!...

Gawet.

(cicho do ojca) Orędownik po dworsku

znaczy pewnie baranta, powieź,
że nie mask.

Pasterz.

Nie mam panie, ani baranta,
ani koguta, ani kury.

Andolikus.

Yacy my srochilivi, że z nie je-
slesiny lakimi prostakami!

Garst.

(do pasterka) To musi być chyba
znaczy dworzanin.

Pasterz.

Ubiór jego bogaty, ale go nie wo-
si po pańsku.

Andolikus.

218
Czy to zawiniątko? Co tam w tem za-
winiątku? .. Od czego ta sekaluta?

Pasterz.

Panie, tu są takie sekreta w zawini-
niętku, i w tej sekalucie, których
nikt inny nie powinien znać,
tylko król, i dowie się o nich ka-
nim godzina upłynie, bylebym
miał dostęp do niego.

Antoli.

Stary, stracona twoja praca.

Pasterz.

Dłaczego, panie.

Antoli.

Króla nie ma w pałacu; wiadom

na nowy okręt, żeby oderwać się
 od smutnych myśli i wyjść pomię-
 trza, bo jeżeli zdolny jesteś pomyslić
 o rzeczach poważnych, musisz wie-
 dzieć, że król jest pełen smutku.

Pasterz.

Tak mówią panie, a to dla tego,
 że jego syn chciał się ożenić z cór-
 ką pasterka.

Sulolyk.

Jeżeli ten pasterz jeszcze nie w dy-
 bach, radzę mu żeby uciekał;
 potępisznie, jakie na niego spadnie,
 męcxarnie jakie poniesie, zdolny
 skruszyć grzbiet cxtowicka, i serce

220
potwora.

Gawet.

Ory tak myślisz panie!?

Antolylek.

Smutna rzecz, ale ~~nie~~ konieczna.
stary, podły owczarek, barani pas-
stuch, żeby tej córce swojej promo-
wat na księżkę; Powiadają nie-
którzy, że będzie ukamienowany,
ale ja mówię, że to być lekka
śmierć dla niego. Ściągnął księcia
do owczarni! Wskryśkich śmierci
za mało, a najgroźsza jest być
lekka!

Gawet.

Czy ten stary miał syna? nie
słyszacie pan, jeżeli tak?

Sułyli.

Ma syna, który będzie rzywcem
ze skóry odarty, potem posmaro-
wany miodem i posadzony, gdzie
się osy gnieszka. Tam zostanie
trzy czwrci do śmierci, potem
go ocuca wódka, albo innym go-
rącym trunkiem; wreszcie tak
oprowadzonego, w najgorętszym dniu,
jaki przypadnie wedle prognozyków,
postawia przy ceglanej ścianie
pod południowym skiem stoica,
który będzie patrzeć na niego

Dopóty, dopóki go muchy na śmierć
 nie zajedzą. ~~o co mamy mówić,~~
 o tych łotrach i zdradcach, któ-
 rych cierpienia na śmierć ludnie
 zastęgują, do tego stopnia cię-
~~kie są ich przewinienia!~~ Powiedź-
 cie mi, bo zdajecie się być powci-
wymi prostakami! czego chce-
 cie od króla? Byłoby się udać
 do mnie & przyzwoleniem okna-
 mi skacunku, mogę was dopro-
 wadzić do samego króla, ~~choćby~~
 na okręt, przedstawić królowi
 wasze osoby, skępnąć mi to i
 owo za wami, jednym słowem,

jeżeli, oprócz króla, może się
kto jeszcze przychylić do spełnie-
nia, waszej prośby, o to ma-
cie wtajemniczyć przed sobą, cztowic-
ka, który to zrobi.

Gawst.

(czuho do pastorka) Ldaje się że mu-
si mieć wielkie znaczenie. Da-
lej ojciec posmaruj mu tapę.

~~(Chociaż urząd jest nie ugotowa-
nym niedźwiedziem, jednak cześć
z pomocą, stota, można go za nos
prowadzić). Niech powierzchnia
jego stoni, zobaczy wnetrze broje-
go worka, i więcej się nie kłopotuj~~

Pamiętaj: ukamienowany i odar-
ty ze skóry.

Pasterz.

Jeżeli taska, panie, za to, że
się podejmiesz naszej sprawy
i przemówisz za nami, o to tu
jest tyle stola, ile mam z sobą:
jeszcze mogę dostać drugie tyle,
i zostawię tego utrodego utowie-
ka na kaktadnika, dopóki pa-
nu nie przyniosę.

Odwołikus.

O to wtedy jak zrobić to, com
obiecuję?

Pasterz.

Tak, panie!

Antolykus.

Dobrze, daj mi symcrasem
potowę, (do gawsta) Czy ty nalexysk
do tej sprawy.

Gawst.

Do pewnego stopnia, panie;
ale chociaż znajduję się w bardzo
niefortunnym położeniu, mam je-
dnak nadzieję że mnie nie skó-
ry nie obdą.

Antolykus.

Cha! to sprawa pasterskiego
syna! Niech go powiesz, dla
przykładu.

Czarwet.

Dobra pociecha! Musimy dojść
do króla, i pokazać mu te oso-
bliwie rzeczy, które mamy z sobą;
bożeba żeby wiedział że to nie
twoja córka ani moja siostra,
inaczej zginęliśmy. Panie, jak już
interes skończony, dam panu tyle
ile staruszek daje, a tymczasem
zostanę jako zakładnik dopóki to
nie będzie dostarczone.

Stulolikus.

Zawierzę wam. Idźcie tylko na
przełaz, w kierunku mybrsca, po-
tem obróćcie się na prawo, ja

tylko wyjrze za ptot, i pojde
wrót za wami.

Pasterz.

To bógostawienie dla nas, że
imy spokali tego cztowicka
prawdliwe bógostawienie!

Gawet.

Idźmy napród, jak on nam
kazał; bo on jakby umyślić
restany żeby nam pomódz.
(Pasterz i Gawet wychodzą.)

Chulohkus.

Gdybym nawet chciat zostać
necirym cztowickim, midzę,
żeby odhad nie porwałita na to

228
nie pozwoliby mi na to

fortuna, ona mi przezoue gotab.
ki przywosi do gąbki. Mam
lewa podmojne okazy: stolo
i sposobnosc ustuzenia ksiaciu,
~~zecie mojemu pam, a ktowic~~
jak sie to wykysko moze obro:
sic na moja korzyci. Przypro:
wadze dwa te slepy kresy ma
poklad jego skretu, jezeli usna
za dobre, znownu na lad ich wy:
sadzic, i przekona sie ze ich
skarga nie ma dla krola zadne:
go znaczenia, niech mnie narwie
tobrem za te moja ustuznosc,
zacharlowany jestem, na leny.

~~Ant, i lowarysaka, mu hanka.
 Badi co badi, przedstawie mu
 ichy sprawa moze niec swaja
 maga. Fortuna, ty bywasz bostrem
 xtodzieji, oddaje sie pod swoja opis-
 ke. | Wychodzi |~~

9-56
 43.

Akt IV

Kwadrat

Wwertwa 9-9.45
 brax 8.4.30 - 520.

Scena 1.

Pokoj w patacu Leontesa - Leon-
 tes. Paulina Dijon. Kleomenes
 Dwor. Jurtyus podnosi Sufter
 Kleomenes.

230
BYREKCYA TEATRU WIEJSKIEGO
W B. M. G.
Królu już dosyć jako święty
cztownik.

Pokulowates, i nie znam wyplę-
pku,

Kłosego żal swój nie mogtby
odkupić

Leontes.

He króć wspomnę na nią i jej
cnoty,

Wie xdotam grzechów względem
niej zapomnieć!

Wszak ja królestwo nie osieroci-
tem,

Zabitem stódka moją towarzy-
szkę!

© Nigdy najstodszej raden mar
nadzien
Swych nie budowat.

Paulina.

Prawda, prawda królu!
Gdybys' kashubit wszyskie
po koleci
Albo od kazdej wyjacej kobicy
Wziat pięknośc jedna, i wzór
jeden — zlepit,
Tej ktoras' zabit, nie zrownat
bys' jeszcze.

Leontes.

Tak myślę. Zabit, — zabit! więc
zabita!

O jam ja zabit. ! Stowo jednak
 swoje
 Ciężko mnie rani, stowo to tak
 gorzkie
 Na swym języku, jak na my-
 ślach moich,
 Proszę cię, zbył go często nie
 powtarzaj.

Kleonenes.

Nigdy o panie ! Jest rzeczy by-
 siące,
 O których mowa w tych czasach
 i bolesnych
 Lepszą by ludzicom od daty przy-
 stuge.

§ Twojej dobroci przystata by lepiej.

Paulina

Ty do Dworaków tych liczby
 należysz,
 którzy do nowych skłonić go
 chcą słubów.

Dijon.

Jeżeli tych zyczeń naszych
 nie podzielasz
 Nie masz litości nad narodem
 demcatym,
 A ni pamięci na imię królewskie,
 Nie pomnisz, jakie ogrom nie-
 bezpieczeństw,
 Jeżeli monarcha bez polonnie
 wejdzie

Zwalic się może na królestwo
nasze?

Paulina.

Czyż nie powiedział wam boski
Apollo,
że się Dzierżica król nasz nie
dozreka,
Poki stracone nie znajdzie się
dziecie!
Wasza jest rada, aby król po-
gwatcił
Kiebios wyroki; woli ich się
opart!
(do Leontesa) Kiech ci polonostwo
troski nie kadaje,

Królu, korona swa znajdzie
 Driedrka.

~~Swoja zostawit Aleksander
 wielki,~~

~~Najgodniejszemu - jego brat
 następcy,~~

~~Mogtbyć następcy.~~

Leonidas.

Dobra Paulino,

Wiem, że excisz panieci mojej
 Hermijony.

Ogdybym poszedł byt na rada,

swoja

Jeszczebym seraz przyglądał się
 mojej

Wpętnych żreńnicach mojej

Herminijony.

Jeszcze bym skarby na ustach

jej zbierał!

Łon takich nie ma. — Obądź bez

obawy,

którego pojnę ja innej żony, Paulino?

Paulina.

Chcesz że mi przysiądę, że nie

pojmię żony

Póki ja na to nie dam zezwo-

lenia?

Leontes.

Skigdy, niech tak mi niebo

do pomoże!

Paulina.

Panowie bądźcie przysięgi tej
świadkiem.

Heomenes.

Ma być go kusisz.

Paulina

Poki kobieta

Do Herminiony jak porwał
ocx swych nie spokca ..... podobna

Heomenes.

Opanie, raz skoncyc'.

Paulina.

Leax, królu, jeśli zionę pojąc
pragniesz,

Pozwól, niech swą mybiore

królowe.

Oni będąc mtoda, tak jak pier-
wsza była,

Lecz będąc taka, że gdyby na
ziemię

Duch swąj pierwszej królowej
powrócił

Z radością w swych by między ją
objęciach.

Leondes.

Dobra
~~Wanna~~ Paulina B. matronki

nie pojmuć

Poki mi nie dasz na to zezwolenia.

Paulina.

Które dam w tedy, gdy pierwsza
wzysze —

©Kiedy inaczej.

(wchodzi Dworzani)

Dworzani. (Węgr. 7)

Jakis nieznanajomy
Który się nieni księciem
Floryzelem,
Poliksensa synem, z swą księ-
żniczką
Piękna, jak piękny mi widzia-
tem jeszcze,
O swe królewskie prosi postu-
chanie.

Leontes.

A czego żąda - Nie przybywa do
nas

Z całym przepychem swego ojca
godnym.

Przyjazd tak nagły tak niespo-
dziewany

Nie jest otulonego namysłu
owocem,

~~ale przypadku i polrośby dzie-
tem!~~

Jaka ma siła?

Dworzaniec (węg.)

Kilku towarzyszy,

Wiskiego rodu.

Leontes.

Czyś widział Księżniczkę?

Dworkain - (Czajka)

Widziałem, Rownie pięknej
corki ziemi

To jasne stonice nie widziało
jeszcze

Leondes.

Jdzi Kleomensis -

I sam z przyjaciot lwaich

Proradzi z acnym kotem,
Obaje do naszych ~~przyproradzi~~
uscisków.

Mychodra Kleomens, Panowie

Dworkain!

Oni mogą jednak zrozumieć
dlaczego

Trzyjazyd lak nagty.

Paulina.

Ah! gdyby nasz książe
 Ta pęta brici, godziny tej dożył
 Mogłby o palnę z gościem swo-
 im walczyć..
 W ich wieku ledwo miesiąc był
 rozinicy.

Leontes.

Proszę cię, przesłań, bo wiem
 że na nowo

On mi na każde imię

wspomnienie..

~~Gdy ten młodzieniec, przed oczy
 mi stanie,~~

~~Lękam się, lękam a by słowa~~

~~swoje~~
 Takich w mej głowie nie zbu-
 drzity myśli,

~~Je się mój rozum zamaci.~~

To oni!

Wchodzi Kleonenes, Floryzel, Perdyta

dwór.

Księżka swa maska wierna,
 była ślubom,

Obita w łobie, obraz swego
 ojca

~~Gdyś dziś liczył lat dwadzieścia~~
~~jeden~~

~~Tak mi swajego ojca przypomi-~~
~~nał.~~

Witam cię z serca! Ty jesteś
 boginią,
 Piękna księżniczko! Nieszczęśliwy
 stracitem,
 stracitem parę, która by stać
 mogła,
 pomiędzy niebem, i pomiędzy
 ziemią,
 Tjak my serce podziwieni bu-
 dzić!
 Stracitem także, przez ska-
 lenstwo moje,
 Waszego ojca towarzysstwo,
 przygarnię,
 Choć życie moje jest ^{jednym} cierpieniem ~~ciężkim~~

Chcę, je przedstawić, aby choć
 ciągiem
 raz jeszcze

Raz go obaczyć!

Florysel.

Królu, z jego woli
 Z wiadomą Licylię, od niego

Szczere jak brata króla
 przywołanie,
 powitaniem!

Jeżeli wstąpi, łowarzysk

starości,

Licyliom jego sity nie odjęta,

Samby przemierzył i morza

i lądy,

Kłóro bron jego, od twojego dzieła,
By tego ujrzał - tak mówić mi
klecit

Kłórego więcej kocha niżli
berta

Niżli tych wszystkich, którzy
berta dzieła.

Leonles.

O, bracie! Krzywdy kłórem ci
myrządxić.

Budzą się we mnie, a poselswo
twoje

Tak czuje, dobre, jest jakby wy-
rusem

Memu lewisłwa, jeżeli wystawit

~~Ten wzór piękności, na druka
 swarolę,
 Limnych batwanów, straszne-
 go okaptuna,
 By mnie pozdrowić, mnie,
 com nie jest godny
 Trask jej najmniejszych, a mniej
 jeszcze godny
 jej niebezpieczeństw?~~

Floryzel

Ona, dobry król,
 z Libii przybywa.

Leontes.

Gdzie waleczny Imalus
 Mitosi w poddanych, w obcych

brwoję budzi,

Niechaj więc bogowie, wszelka
karaxę

Z pomistrza odwieją,
Dopóki w naszej przebywacie
słrefie!

Trójego ojca, wszytskie cnoty
zdobia.

Ja jednak przeciw jego świętej
głowie
grzech popelnitem; zagniwane
niebo

Za karę, moje, wydarło połom:
słwo

gdy ojca twego wedle jego zastug,

~~Tak dobrym synem poblogostami,~~

o! jak szczęśliwy bytby, gdyby
 Na syna mego i córke mogli

pałkaci,

Tak jak my pięknych!

Wchodzi Dworzaniec.

Dworzaniec II (Bona)

Kasztanowy panie,

To, co mam donieść, nie miał-

to by wiarę,

Gdyby nie zbitych dowodów

nie przyniosł.

Król Poliksenes, porządnie się
 panie,

Prosi, byś jego syna chciała zobaczyć,
 mac',

Który nie pomny swojej powin-
 ności,

Swojej godności, od swojego ojca
 od swych nadziei ~~ścisłe~~ pokry-
 jommu

Łórką, pasterką.

Leontes.

Gdzie jest król bohemski?

Imorkanin II (Bunera)

Tu, w swoim mieście, od niego
 przychodzi!

Spieszac w pogoni, za tą piękną
 parą,

Wśród drogi spotkał brata i
 rodzica
 Annimarej pani, którzy dom
 rodzinny
 Razem z tym młodym księciem
 opuścili.

Florysel.

Widzę, Kamillo, którego uciążliwie
 Honor wszystkich wybrzmiały
 próby,
 Zdradził mnie brata.

Inoxanin II (Benice)

Skargę możesz zanieść, bo i on
 Bo i on razem z ojcem swoim
 przybył.

Leonides.

Jakto, Kamillo?

Daworkamim

Kamillo mój królu
 Klóry z biedaków ciągnie my.
 wod stowny,
 zeszczem nie widziat nigdy
 większej trwozi.

Perdyta.

Biedny mój ojciec! Samo nie-
 bo na nas
 Szpiegów nastato, i niechce
 zszwolic'
 Na zwiaski nasze

Leonides.

Czyście zaślubieni?

Faryxel.

Nie, królu, nawet nie mamy
nadziej!

Gwiardy w przód, widzę, ziemię
pocatię,

Nim los, na nasze pozwoli
zamęćcie.

Leontes.

Powiedz, czy ona królewska, jest
corką

Floryxel.

Będzie nią, skoro z ona, ma
kostanie.

Leontes.

Co dzięki ojca twego pospiechowi
 Lbył jest odległy. ~~Łatuję~~ ~~mój~~

księżu,

Łe gniew królewski sziagnałes

na siebie

Łatuję głównie że wybór twój
 nie jest

Tak w urodzenie, jak piękność

bogaty,

Bys mógł w pokoju kochankę

posiadać

Floryxel.

Droga, spojrz na mnie, Droga!

choć mój ojciec

Chociaż fortuna, wróg mój zaprzy-
 siegły

W świat mię pogonia, nie mają
 dość sity.
 Aby i mienić nitosć ma, dla
 ciebie.
 A ty, o królu, pomnij na swą
 nitosć
 Na swą nitosć jak moja
 namiętna,
 A prośę tę pamięć bądź obrońcą
 moim!
 Na swą prośbę, jakby fraszkę
 jaką
 Największą taskę sjęć moją wy-
 świadczy.

Leontes.

Gdyby tak byto, prosilbym
 u niego
 O tę księżniczkę, która dlań jest
 fraszka.

Paulina

W oczach swych królu, abyś wie-
 le młodości!
 Twoja królowa na miesiąc
 przedśmiercią
 Słobroc' godniejsza spojrzeń
 takich byta,
 Nici na nią wrucasz.

Leontes

W tych nawet spojrzemach
 O niej myślatem. — Cde Twoją prośbę

9.55 - 10.10
 5.30 - 5.40.

Poprę, u ojca. Skoro bwa na-

niętności

Nie czyni krzywdy swemu

honorowi,

Licz na ~~ma~~ przyjaźń, dla niej

i dla siebie.

Odglasz. Scena mimiczna: 9-15

na x muzyką - wchodzi Poli:

ksenes - powowie bohemsy.

Scena mimiczna. Leontes wi:

ta Poliksenasa, - Floryxel do nog

mu klęka - on go obraca;

Perdyta błaga na kolanach -

Leontes popiera ją prośbą

Poliksenes przebacza - / grupa

Koniec, obraz 8. megi

Zastanów! Ktoż sprowadził ~~san~~

~~Kustyka podnosi kapelusz.~~

~~Bez autografu!~~

Obraz 9.

~~Sacra sic oblażę!~~
Przed patacem.

Autolykus - Dworzanin -
Kleomenes - Lind -

Autolykus.

Proszę, panie, czy byłeś
całej tej sprawie przytomny
głowy.

~~Powiedz mi, powiedz!~~

Kleomenes.

Byłem przy otwarciu ramienia:
sła, styszałem, jak stary pa-
slerz opowiadał sposób w jaki

go uenalart. Po krótkiej chwili
oddrwieniu rozkazano nam
wszystkim oddalić się z irby.
Ldaje mi się tylko że stysratem
jak pasterz powiedziat że uena-
lart niemowle.

Autikus.

Jakie pragne dowiedzieć się końca.

Alcomenes

Opowiadanie moje bextadne. Lmia-
ny, jakie sposobregatem na lwa-
rzach króla i Kamilla, najwię-
ksze budzity poddrwieniu - / wchodni

// Inoquaw Inoquaw Ale zbliża się pan,
który może wie co więcej o tej

sprawie. Jakie przynosisz nowiny, Rogiero?

~~(Wojak)~~ Dworzaniin. (Rogiero)
 O Fajerwerki! wesele! słowa wyroczni spełnione; znalazła się królewska córka.

~~Kleopatra~~
 O za radość, co za szczęście!

~~(Wojak)~~ Dworzaniin. (Rogiero)
 Tyle cudów wydarzyło się w tej godzinie, że wszyscy poczci opisać ich niebada w stanie.

(wchodzi drugi dworzaniin (Rogiero))
 Lech nadchodzi marszałek Pauliny, on może powieść nam

więcej. Jak stoją rzeczy dobry
Panie? ~~główna, która uchodzi~~
dzi na prawdziwą, tak wyglą-
da na stara bajkę, że jej mia-
~~łogodność bardzo podejrzana~~

Czy król Analaxt Dziedzia?

IV Dworzanie. (Bawia)

Wszystko prawda najwiarogod-
niejsza, [jeżeli kiedykolwiek
prawda dowiedziona była
przez okoliczność] Staszek kró-
lowej Sermijony, jest dyament
na szczyt Dziedzia: - Analaxio-
ne przynim listy Sulygona,
[w których reka jego porwana]

Majestat Dzierwicy; - Jej podobień-
stwo do maski, szlachetność
postawy, objawiająca naturę
myślenia, nad wychowaniem, i wie-
le innych dowodów świadczą
z pewnością że ona jest córką
królewską. - Król nasz, prawie
odchodzący od umysłów z radości,
że córkę znalazł, jakby nagle ra-
dosiła się szata się ratowała, wota:
Oh!, maska swoja! maska swo-
ja! Polem błaga króla bohem-
skiego o przebaczenie, polem
całuję swojego zięcia, polem
znowu ścisnąć córkę, jak by ją

chciał udusić; to znówu dźwię-
kuje staremu pasterzowi.

Nigdy jeszcze nie stykalem opo-
dobnym spotkaniem.

Kleomenes.

Wielkość tej sceny godną była
mieć królów i księżat za mi-
dów, jak królowie i księżta
byli jej aktorami.

~~indie~~ Rogero ~~(Aug. 7)~~

Najpiękniejszym spirodem z tego
masyckiego co try wyisnat z mo-
ich oczów, byto to, kiedy przy
opowiadaniu przy śmierci kró-
lowej, wzrastata co raz bardziej

solnie

pie

zraniona uwaga córki, aż na
 koniec, przechodząc ~~z~~ od jednej
 oznaki smutku do drugiej, z wy-
 krzykiem: niestety! zakrwawiła się,
 mogę tak powiedzieć, zrani, bo,
 jestem. tego pewny, moje własne
 serce krwią zaptakato.

Kleomenes.

Czy wrócili już do zamku?

Rogiero. ~~(   )~~

Nie jeszcze. Książniczka stykająca
 o posęgn matki, powierzonym pi-
 czy Pauliny. Jest to praca lat kilku,
 nie dawno ukończona ręką tego
 rzadkiego włoskiego mistrza,

Giulio Romano Powiadają, że my-
 rzebit Herminionę tak podobną,
 do Herminiony że patrzyący mówi
 do niej i ciska w nadziei odpo-
 wiedzi. Tam pospiewyli wszyscy
 z catem z catem miłości. —

Dmorkarim. II (Kraina)

~~Ja zawsze myślałem...~~ skamy
 i my tam się udać i wspólnie
 z nimi radość dzielić.

Kleomenes.

Albo by mając wolny przystęp
 do Dmorku, znajdować się tam nie
 chciat? Idźmy! a my ogłoście po
 niescie do radosne nowiny / wychodzą

!lud rozchodzi się!

Osulikus.

P Terax, gdybym nie miał na so-
 bie śladów przeszłego życia, zlaty
 by się na mnie honory; wszak
 to ja przyprowadziłem starca
 i jego syna na pokład księżce-
 go okrętu, ja powiedziałem mu-
 szem słyszeć, jak rozmawiali o
 kawiniatki, i nie wiem już o
 czem więcej. Lecz dla mnie wszy-
 stko to jedno, bo gdybym ja był
 odkryt sekret, odkrycie stałoby
 toby mnie, przy moich innych
 bezczynnościach. /

Wchodzi, pasterz i Gawet.

Lecz spotrzegam zbliżających się
ludzi, którym mimo woli od-
datem przystugę. Widzę już na
nich pierwsze kwiaty fortuny.

Pasterz.

1000
Dalej, chłopce, trudno już żebyś
miał więcej dzieci, ale przynajmniej
swoi synowie i córki urodzą się
szlachta.

Gawet.

Dobrze że cię spotkałem, mój pa-
nie. Kilka dni temu nie chcia-
tes się bić ze mną, bo nie byłem
urodzonym szlachcicem; czy wi-

Dziś to suknie?... Zadaż mię kta:
mstwo i spróboj, czy nie jestem
teraz urodzonym szlachcicem.

Antolikus.

Wiem, panie, że jesteś teraz uro-
dzonym szlachcicem.

Gawet.

Tak jest, i być z nim nie przesta-
tem od czterech godzin.

Pastorz.

Oja też, chłopce.

Gawet

Oty też, ojcie. Lecz ja bytem uro-
dzonym szlachcicem przed mo-
im ojcem, bo syn królewski

wziął mnie za rękę, i nazwał
 mnie bratem, a potem Dwaj kró-
 lowie nazwali ojca mego bra-
 tem, a potem książę, brat mój,
 i księżniczka, siostra moja,
 nazwali ojca mego ojcem,
 a tak, ptakaliśmy wszyscy, a to
 były pierwsze słacheckie try,
 któreśmy wyleli.

Pasterz.

Możemy jeszcze doczekać się,
 mój synu, że wylejemy ich
 więcej.

Gawet.

Bez wątpienia; inaczej byłoby

to niesłychane niewczesie dla
 ludzi, postawionych w takiem
 jak my znaczeniu.

Subotikus.

Blagam cię pokornie, mój panie,
 przebac mi wszystkie błędy,
 które kiedykolwiek przeciw dośloj-
 ności swojej popełnitam, a racz
 powiedzieć dobre o mnie słowo
 księciu, mojemu.

Pasterz.

Proszę cię synu, zrób to, boć na-
 leży nam postępować szlachetnie
 teraz, gdy jesteśmy szlachtą.

Gawet.

By przyrzekasz poprawę.

Antolykus.

Przyrzekam, z pozwoleniem
Waszej Dostojności.

Gawet.

Daj rękę. - Przysięgnę księżciu,
że nie ma w Bohemii uczi-
wrego lub niewiejszego nad cie-
bie sztowika.

Pasterk.

Powiedz, lecz nie przysięgaj!

Gawet.

Nie przysięgać? Teraz gdy jestem
szlachcicem? Księż to powiedzą,
sztopy i niewiejszuchy, ja przysię-

gnę, jwało.

Pasterz.

Jak to, sym, choiby to byto
fatszem?

Gawet.

Choiby to byto najwierutniej-
szym fatszem. Prawdwiny sła-
chic moze na to przysiađu, że =
by z obowiazac przyjacielu. Przy-
signe wiec ksiazeciu, że jester
legi chtopak i że ^{nie} upijasz się nigdy
~~czesto~~ przysięgne jednak na to,
bo chciatbym, żebyś zostal legim
chtopakiem. Choc wiem, że me jeste,

zobacz

legi chtopak i ~~obolobokus.~~
ze upijasz się czesto.

~~Staraj się wszelkimi sposobami
zostać łęgiem chtopakiem, bo
jeżeli się nie zdziwicie, gdy się
upić od waxyser, nie będąc łęgiem
chtopakiem, nie wierz na przy-
setość mojemu słownu -~~

7/2

Stuchaj, królowie i księżta nasi krewni
poszli oglądać obraz naszej kró-
lowej. Idź z nami, a będziemy
swoimi dobrymi panami.

[wychodka]

aribedz kulizie

Koniec obrazu glego.

q-28
q-13

10.15 - 10.25.

5.45 - 5.55

Uwertura

Obraz 10.^{ty}

Komnata w domu Pauliny.

Scenariusz podany Kapelmu

Leontes, Poliksenes, Floryzel, Per-

dyta, Kamillo, Paulina - Panowie,

Dwór -

Leontes.

Dobra Paulino, jak wiele pocie-
chy

Znalazłem w łobie.

Paulina

Chęci moje dobre,
Jeżeli nie czyny. Wszystkie nie-
mstugi

Sowiciej sptacit ~~teraz~~ gdy ra-
cyrtes

Z królewskim bratem i tą mto-
dą parą,

Przyszły mi królestw waszych
Dziękami,

Dom mój nawiedzić, jest to
zbytek taski,

Którego calem życiem nie optac.
Liontes.

Ten naszczyt sylko ktopot ci
przynosi.

Przyszliśmy posag królowej oglądać;
Kleśmy dotąd jeszcze nie postro-
gli,

Matki posag!

Tego, co lubaj córke ma sprowaćka.

Paulina.

Lubaj jest, królu. - Bądź przy-
gotowany

Tak mierny, szczery obraz życia
iżyci,

jak miernym śmierci obratem
sen cichy. -

Królu wznieś oczy i powiedz:
o, prawdo!"

/ Podnosi zastonę i pokazuje posag. /

Dobrze, że milczyysz, to świadek
najlepszy

Twego podziwu. Przemów jednak,
powiedz,

Czy nie podobny?

Leontes.

Tej xwykta proslawa."

~~Drogi kamieniu! skarz mnie,
bym powiedziat:~~

~~To Hermijona. Lece nie, ty nie
jesles,~~

~~Bo sie nie skarzysz, ona byta
czuta,~~

~~Jak niebios taska, jak czute~~

~~memowle.~~

Ala, Paulino, Hermijony lica

Marszczków nie miaty, ani tej
starosci,

Hłora lu widze.

Polixenes.

O, nie, ani śladu.

Paulina.

Tem większa stula snycerskiego
 szluka,
 która przesnasłandatom & bię-
 gnąć daje,
 & kształci posąg, jakby drwisiaj
 żyta.

Leontes.

Tak stala kiedyś, & ta życia po-
 waga,
 & zymolnym ogniem, jak dris
 & imna stoi,
 Kiedyś jej pierwsze miłości

rzekt stowo!

Królewskie Dzięto; w swoim
 majestacie
 jest czarodziejska siła, co ~~nie~~
 Wskyskie ^{w mej myśli} ~~nie~~ przeszła rozbudza
boleści,
 Wydziera Ducha z piersi mojej
 córki,
 Która jak kamień przy kamie-
 nin stoi-

Perdyta.

Pozwól mi, ojcze i a nie
^{uwij przesadę,}
 Gdy na kolanach o błogostawie-
 stwo,

Błagac' ja będe. - O panu, królu,

Lgasta dla ziem, gdym ja dzień
^{woj}

Pokwól mi swoja ucadowac' reke!
^{ujrzata,}

Paulina.

Ostrożnie! Posag świeżo postanio

Uperce na nim nie kashty
^{ny,}
 kolory.

Poliksenes.

Drogi mój bracie, proszę, dok-
 mól temu,

Który smych nieszkęć był kie-
 dyś przycyna

O pierśi swoich tyle odjąć
tyle,
Tyle pierś jego zamknąć go potrzebi.

Paulina.

Laprawdę, Królu, gdybym mo-
gła myśleć,
Le widok mego biednego posagu

Bo mój jest kamień! Tak silnie
cię wzruszy,

Twoje go oczy nigdy nie widziały.

(chcę opisać zastawę)

Leonles.

O! nie, Paulino, nie spuszczać
zastawę.

Paulina.

Nie, nie poglądaj, dłużej na ten
posag,
albo uwierzysz, że w nim
ruch postregiesz.

Leontes.

O, dozwól, dozwól! ach jakbym
chciał umrzeć!
Lecz mi się zdaje, że to już -
Lecz teraz

~~Powiedz mi imię wielkiego~~
Leontes ~~tygrysa.~~

Oczy byś nie myślał, Królu
że odrycha
Tę w tych rzytach, rzywa krew
się łoczy?

Polixenes.

Cudowne dzieło!

Lda się, że usta jej gorące
życiem!

Leontes.

Wlepione oko zda się ruch po-
siadać,
gdy jakby się wilka uragać nam
miała
chciła.

Paulina.

Spraxcam zastonę; królewskie
wzruszenie

Tak jest gwałtowne, że uwierzy
wkrótce,

że posag żyje.

Leontes.

Stotka Paulino,
Przez lat Dwadzieścia dozwól
mi tak wierzyć,
Bo żadna świata rzeczywistość
Nie równa tego skaleństwa
rozkoszom
Zostaw mnie.

Paulina.

Panie, raczcie natychmiast
z komnaty odejść, lub bądźcie
golowi
Na większe Drzewy. Jeżeli macie
serce,
Ja posagowi ruch mogę nakazać.

Lękam się tylko, że byście nie
 rzekli,
 że mam na sturbiu pości
 pićkielne.

Leontes.

Czy w twojej mocy jest ruch
 jej nakazać?
 Na ruch ten będzie i rozkoszą
 poglądat!
 Czy w twojej mocy, w jej usta
 wlać słowa?

Każde jej słowo ustysze i rozkoszą!
~~Równie nakazać łatwo czym~~
~~jak słowa.~~

Paulina.

O! więc rozbudźcie wszyscy
 miarę waszą
 Istojcie wszyscy w poważnem
 milczeniu.
 Otwij się pieśni! rozbudź się
 muzyka.

Muzyka.

Hermiona wstępuje z przed-
statu - Scena mimiczna -
procatunek z prosem.

Hermiona.

Bogowie! rzuccie na nas okry
 z nieba,
 Traccie mylać z świątłych naczyń
 waszych

Blagostawienie stro na córki mej skronie!

Krakow

27/10 gob
7-5
10-37

28/10 gob
10-21

1/11 gob
10-22

5/11 gob
10-12

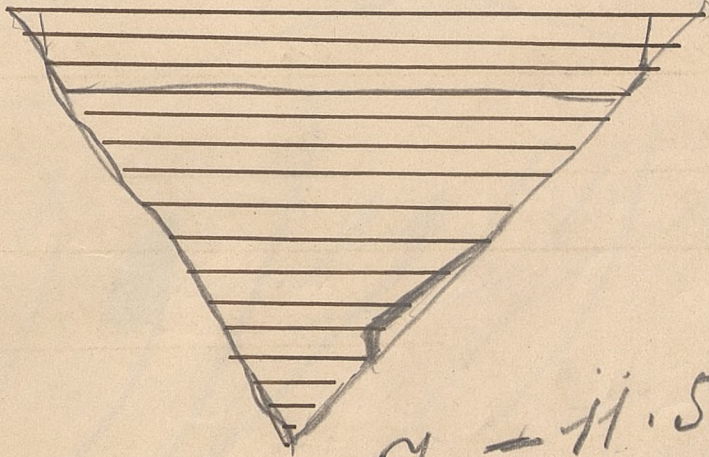
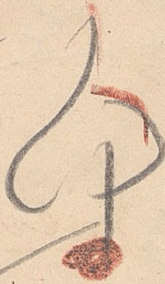
25/12 gob
10-25

2/1 gob
10-16

Lastona spada.

10.30 - 10.35
6

Koniec skroni.

1/12 gob.
3/12 "
5/12 "

7. - 11.5
7. - 10.45
7.5. - 10.35

19/12 (2 wsp. na czołach em. Zmian IV i VII.)
3 — 6.5
27/12 gob. 3.30-6.15 (2 wsp. na czołach em. Zmian V, VI i VII)

28/II Gob Generalna 10-145

28/II Gob. Rozegnalne mylęny- Sobskiego- Sta
 choworowey, Lawiejskiej. Wzgryna -
 7.35- 11-05-

Alencol

Pisces

1871

Hermiona - Sachowick
 Perdyta - Berhazewska
 Paulina - Rotter.

Obraz II

Ob. III

Swonarium (II, III, IV, VIII) Swonarium II, VIII, 9

I pan (II, III, IV)

Obraz IV

Głowy ludu:

- Wojny
- Pręczyżay
- Pisan

Swonanie Polibseuera (kilku)
w akcie I; VIII

Obr. I.

Dyr ^{miel} Leontes - ^{Autr} Polixenes - ^{Wypoc} Hermiona - ^{Sabio} Kamillo
^{J. We} Pani - ^{Obci} II - ^{Prion} III - ^{Depn} Antygon - ^{Zewi - Prasi} Panie 2 3 ^{Paradi}

(K) Dwa tylko razy odwiedzam do rzezy, raz by na 2 awose
 wystaci króla męza - raz na dwi kilka króla przyjaciela.
 - To na goraco. Tak mieszai uczucia, jest to krew mieszai!

Przej tremor cordis!

Mamiliusz ^{Filipko} (l.pri)

(K) Hermiona ^{urpka} mówiu, że jestem podobny do ciebie.

W tem podobienstwie jest trocho pociechy. prsta hula! tu Kamillo!

Kamillo ^{Sob} (pr.g)

(str) Sam Kamillo na pumarzai ca Proiego wemiesi' reple - i tak bym
 nawet nie podjyt się obraku! Coż mam więc robić? Muszę
 dwoj opuszcic, bo co byt' powinę, aby komie mnie czeka:
 Sacerpilius gwiazdy, prowadzicie mnie teraz.

Polixenes ^{Autr} (l.g)

Obr. II

Dyr ^{Wypoc} Hermiona - ^{Filipko} Mamiliusz - ^{Obci - Zawit} I - II Pania
 (K)

297 (13) żeby twój upiór strasznie mnie przerosił. Był raz może pewny - mieszkał przy emparze. Ale ci muszę cicho opowiadać, żeby mnie siwierszere tam nie podśledzały. Wice Jebra, czeka - praw mi ją do ucha. ^{Przebieg} miał ^{Przebieg} Stepan Broni - J. Węgrzyn

{ Muzyka (ślachy) 2 Straż - 2 Pochowanie - Król - Antygon - Panowie

~~Wice~~ ^{miał} Król (sam)

Obraz III

Siwierszere Paulina

na jej potęgę - na występna, siwierszere - bo uwodził uśredź mojej ręki - na nią przynajmniej mogę hańd karzucie! gdy ja grób potęgnie lub ogień pochowanie obryskam może pół mego pokłaja.

^{Grób} ^{Baniera} Pan I (l.g)

(2) (sam Król) na niej przynajmniej pomścił mi się teraz. On i Kamillo śmieją się dziś ze mnie i urągają się boleściom moim - lecz by ich odwieść śmiech gdybym ich dosięgł! Śmiech odwiegnie to, którą mam w rękę!

^{Lazar} ^{Bran} ^{Stępa:} ^{J. Węgr.} ^{Baniera} Paulina - Pan II Antygon - Pan III; IV (pr)

(12) Rozkaz okrutny! Ty piękna niewiasto na śmieci skazana, niech bóg zastawi ci stwo niechias za toba - z ajca okrucieństwem walery szcapiłynie. (Antygon mych) - Nie chę wychowywać dzieci me moich!

^{Grób} ^{Baniera} Pan I (l.g)

Dyrekt:

Lew - ^{marz} Spokojnie - Woźny - Król
^{semw} Pisarz - ^{Ben-Bron-j. Mr} Panowie - ^{Lazarz} Dwor - Straz (prot)

Przywiedźcie napisania! Królesmka jest wsta, aly
Królowa w swej własnej osobie przed sąd stanęła.

Panowie milczenie.

Muzyka ^{Wgrz} Hermiona - ^{Lazarz} Paulina - ^{Bron-Zawit:} 2 Damy - straz (lew)

(si) Twoje ządanie paui sprawiedliwe - a więc przynieście
odpowiadi wyroczni. (woźny mych)

Muzyka Aleomen: ^{Puch} Dijon - ^{Jeje} woźny (lew)

" jeżeli straconej nie znajdzie Bógostawicy nich
będzie spallo Bógostawicy! Czy wiszenie cytatę!
Czytatem Królu jak na piśmie stoi. Wcalej wyroczni
nie ma stawa prawdy. Wszystko jest fałszem!

sgd niech sądzi dalej!

Grzmot ^{y. Wgrzyn} Pan III (lew)

Ważcie Królowo! Tyłko kłytak zialu piersi jej prze-
petnit - iycie wróci jeszere. Kłyt wielem własnym
podejrzeniem ufał! Bógam was, fajcie jej czuła
opiekę. wróćcie jej życie!

Grzmot Paulina (l) ^{Lazarz}
Przebaż mi spallo greszne bliźnierzstwo
przeciw twojej wyroczni!

294 Grzmoty ^{Stop} ^{miar} Stygon-majster

(sam) Namieki niekto nazwij ja, Peabyta. Rzekta i ptaszce
w wiotr sie rozplyneta. Biedna Dierim w kolebce przekleta
Tu lezi - a z toba ten znak i padanek, ktory wystawczy i na
wychowanie i na twój posag.

① Grzmoty (1)

Jestem przeklęty skoro mnie do tego przycisną zmusza!
Bądź zbraja na wieki - Dierim zachmurza barabiej, coraz
barabiej! Straszna cię piasnida do smu ukotysze!

② TRABY - epizy (1)

Musz cię epieszci - to krzyk palowania! Boże zginajtem! / wychadz

③ Grzmoty - Nieświedzi (wychadz)^{sumb} Pastork (lew)

a 23 laty! albo i cley ni adiesi cety ten czas pniepata, bo w tym
przedziale nie sie innego nie robi, tylko sie Dierimeta
batamuci, uraga sie starcom, bije sie! Kwadrnie!

④ Traby - Grzmoty

Pewnie jakas intrygga. Chociaz nie jestem pisinnicemu
mogę tu wyczytaci na pewno jakas sprawnke z lacheriaudli
z panickiego duomu, Wiermp je z libesici - ale zacseram
raz mój syn p ontróci

⑤ ^{Sol} Gawet (2a) jepr wotanie: ahw! / wchadz

~~Wszystko~~
Dyr-i-ja

Obraz VI
Aut. Pras

Dyrekt ^{Aut.} Poliksenes i Kamillo ^{Sob.}

(2) a chtoż na stronę myśli i Sycylii. Chętnie stucham rozkazów twoich, Królu. Mój najlepszy Kamillo, teraz usuniemy się na chwilę. (mych)

(muzyka) ^{rytm} Autolikus (l.g)

(K) niewinne zwiastło rozimieszka. Szubienica i rozboj na wielkiej drodze, to za wysokie dla mnie rzeczy! Na widok postroika i łatego strachu mnie bierze. Co do przyszłego życia, myślałem zwykłe porady.

^{Sob.} Gawet (pew)

(ir) sum) a stryżących postroika jak awca, niech będą mykne, słony z rejestru a inni moje niech będzie wpisane do księgi cnoty. (mychadri)

(muzyka) ^{Stanisł} Florezel; ^{Przed} Perdyta (l.góra)

(K) Albo się ojca mojego wyrzeknę. Będę ci wiernym choćby przez namiętnie, nie" zawstało. Bzki niec mesata! Wypś gość lice, jakby to już był dzień naszego ślubu! To się musi, skorsimy na to przysięgli oboje. A ty fortunio - ty nas nie opuszczaj! Aut. Sobie:

(muzyka) Wiesniacy ^{Sum} Pasterz - ^{gawie} Mopsa - ^{Sob.} Gawet - Polik; Kamillo

296 (śr) (postawien) Które z nich dwójga bardziej zakochane.

Tajnicy przesłuchanie! Wszystko jej przystoi, choć ja to mówię, com miłości powinien - jeśli dorykles weźmie ją za żonę - ona w dom jego przyniesie w posag, to o czem teraz nie śni mu się nawet. (Patrzajcie Romanus i Kie)

? (muz) ^{Węz} Autolikus (lewi)

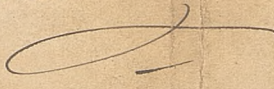
(D.ś) Flor: Kamil: Perd.) o rzeczach tylko nam trzem dś wiadomych - obejmę piśmem, w którym ci wyłożę, co masz i kiedy w jaki mówić sposób. Kip Kici - w słowach twoich jest nakaz! Lecz spojrz na me suknie - nie uznaczą, Królewskiego syna - jakże w Sycylii? Nie trwoż się mój Książę - wiesz że w Sycylii, cały mój majątek - więc po Królewsku wszystkim cię opatrzę. (Postuchaj)

^{Węz} Autolikus (l)

(ś) (sam Autol) Książę rozpoczyna rzecz nie uciekając - wyprawa się od ojca. Gdybym nie myślał że to uciekając rzecz zawiadomienie o tem Króla zrobiłbym tak - ale myślę że zataić to więc Koro Potroostwo (zatem pozostanę wiernym mejemu powstaniu).

^{Prz} Pastusz - ^{Pol} Gawet (l. d. mu)

D. J. K.

Justek

Or: VIII

^{miel} Miril - ^{Lazar-} Paulina - ^{Puch} Kleomen: ^{Lejda} Sijon

(1) Leza będzie taka, że gdyby na ziemi Duch twój
pierwszej królowej powrócił z radością w twój, by
widział ją, objęcia. Dobra Paulino, maż ianki nie
pojme, póki mi ^{II} nie dasz na to zezwolenia. Które dam
wtedy gdy pierwsza ożyje - nigdy inaczej!

y. w. g.

Pan I (pr)

(K) (Kleomuch) Ah gdyby nasz książe, tu perła księci,
gdyby tej dożył, mógłby o palmy z gościem
twój waleczyć. Wieś, wieś, ledwie wiesz, był
różnicy! Proszę cię przestań - bo wiesz że na nowo
on mi na Raide umiera wspomnienie.

^{Stawist} Floryzel - ^{Puch} Perdyta - ^{Puch} Kleomen ^{Lejda} Sijon (pr)

(2) a poselstwo twoje tak czułe, jest jakby wyrazem memu
leństwu! Ona, Dobry Król z Libii przybyła. Pyta
waleczny Smalus mi dać w poddanych w obcych, twój
leudi. Ah jak szczęśliwy byłbym, gdybym teraz na
syna mego i córki mógł patrzeć, tak, jak my piszący!

Orab

Pan I (pr)

(D. i)

298 (27) Twoja Księżna, na miesiąc przed ślubem - sto kroć
 gadniejsza, spójniej takich takich była - niż na nią rucasz.
 w tych nawet spojrzaniach o niej myślałem. Ale twoja
 prośba przeproszenia - skoro tu nam napiszcie nie czyni
 Krzywdy twemu honorowi - lecz na moją przyjaźń i sławę
 i sławie.

(Muzyka) Polidorsenes - 4 Dworzan (Przejm) l)

~~Przejm~~ bez muzyki Obraz IX

Autolitus - Kleomen:

zniamy jakie spotkanie nadzwyczaj Króla
 i Kaniilla najwięz Kozie budziły jaskini wiecie. Ale
 zbliża się pan, który może wieć co więcej o tej sprawie.

Pan II (pr)

Tyle ciekawo myślanym się w tej godzinie, że wkrótce poeci
 opisali ich nie będą w stanie. Lecz naschodki marszałek
 Pauliny, on może powie więcej wam...

Pan I (pr)

(2) (sam Autolitus) bo głębokim ja był odkrył sekret, odkrycie sta
 miało ohy miom, przy moim, innych bezczynnościach. Lecz widzę
 zbliżających się ludzi, którym mi muszeli obstatem przystąpić.
 (widzę już na nich pięcienne Kwiaty fortuny)

Pasterz - Gawer (pr)

Obraz X

Muzyka (za sceny)

288

Dziw ^{miel} Król - ^{Andru} Poliksenes - ^{Stanisł} Floryzel - ^{Czech} Perdyta

^{Sob} Kamilo - ^{Lazar} Paulina - ^{J. W. Oran Oran} Parowiec - Dziw

^{wyroc.}
Flaminia

(K) Każde jej słowo ustymie rozkaz!

A więc rozchwiecie wrysey wiary wasz i stajcie
wrysey w poważnem miloseium! ~~Obwij~~ Obwij się pieśni!
rozchwie się muzyko!

(Muzyka) f. g. d) do Kamilo.

Kamilo

22-50
14
8

[Aged, blank paper label with irregular edges]

49